

NATO'ya karşı genel greve çağırısı fabrikalarda, tersanelerde, emekçi mahallelerinde yankılandı! Sınıf siyasetinin sesi NATO'ya, emperyalizme, Siyonizme karşı meydanlardan yükseldi

Sayfa: 6-7

Fabrikalardan Haberler:

Dilovası Esitaş, Tuzla Chen Solar ve Oppo fabrikalarından, İzmir ve Çatalca'dan metal işçilerinden, İstanbul'dan belediye ve havalimanı işçilerinden, İzmir'den sağlık emekçilerinden ve P&G grevinden haberler

Sayfa: 2-4

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ NATO'YA KARŞI

BİRLEŞİN!

Milleti zilletten işçi sınıfı siyaseti kurtaracak!

Ankara'daki NATO zirvesinden önce istibdad rejimi yüzlerce kişiyi gözaltına alırken, istibdad basını da tüm bunları "eylem hazırlığındaki terör örgütleri" diyerek haklı göstermeye çalıştı. Oysa esas "eylem hazırlığındaki teröristler" NATO zirvesi için ülkemize gelen Epstein koalisyonunun liderleriydi. Daha zirve devam ederken eylemlerini de gerçekleştirmeye başladılar. Epstein koalisyonunun 1 numaralı elebaşı olan Trump'ın uçağı Ankara'ya indikten saatler sonra Amerikan savaş makinesi, İran'a yeni bir terör saldırısı başlattı. Trump, zirve devam ederken basına yaptığı açıklamalarda "ateşkes bitti" diyerek İran'a yönelik terörist saldırıların devam edeceğini ilan etti. Bu esnada Epstein koalisyonunun şefleri gelecekteki eylem hazırlıklarının da ipuçlarını vermeye başlıyordu. NATO zirvesi sonuç bildirgesinde, ABD'nin başını çektiği küresel emperyalist saldırganlık için 350 milyar doları aşan (70 milyar doları Rusya'ya karşı NATO'nun Ukrayna'daki ve kalet savaşı için olmak üzere) bir savaş yığıncağı yapma kararı duyuruldu. "İran'ın nükleer kapasitesinin engellenmesi ve Hürmüz Boğazı'nın açık tutulması" vurgusuyla tüm NATO, Trump'ın ve Netanyahu'nun arkasında bir kez daha esas duruşa geçti.

NATO'cular ağız birliği yaparak Türkiye'ye misafirperverliği için teşekkür ederken Erdoğan, Türk F-16'larının Estonya'da NATO hava polisliği göreviyle Rusya'ya karşı emperyalist kuşatma savaşının ön cephesine gideceğini açıklıyor ve "NATO'nun güney kanadı bize emanet" diyerek aldığı görevi bizlere ve tüm dünyaya duyuruyordu. Böylece haftalardır halkı sindirmek için yapılan baskılarla, yasaklarla ve gözaltılarla, Epstein koalisyonunun savaş suçlularının önüne serilen kırmızı halılarla, yoksulluğu örtmek için yapılan badanalarla, Macron sabah koşusu yapsın diye kapatılan parklarla, Ankara başta olmak üzere fiilen Anayasa'yı askıya alarak ilan

edilen NATO rejimiyle halka yaşatılan zilletin sebebi de belli oldu. İktidarın telaşı ev sahibi olmanın sorumluluğundan değil, talip olduğu emperyalist ihaleleri almanın hırsından kaynaklanıyordu. Bu ihaleler önümüzdeki dönemde sadece dışardaki gelişmeler açısından değil, Türkiye'nin iç siyaseti açısından da belirleyici olacaktır.

Şimdi ülkenin gündemi hızla değişecektir. Ama bu sadece görüntüde bir değişiklik olacaktır. NATO'nun, emperyalizmin ve Siyonizmin planları, emperyalizmin işbirlikçisi hâkim sınıfların yönelişleri tüm arka planı belirlemeye devam edecektir. CHP'nin krizi NATO molasının ardından kaldığı yerden devam edecek. NATO'nun ihale masasına "demokrasi" ve "özgürlük" kartlarıyla oturmaya çalışan ama şimdilik eli boş olarak masadan kalkmak zorunda kaldığı anlaşılan Özgür Özel'in ve NATO'ya Silivri'den aşk mektupları yazan Ekrem İmamoğlu'nun yeni girişimlerini izleyeceğiz. NATO'nun güney kanadının güvenliğini uhdesine alan istibdadın, sömürgeci burjuvazinin yayılmacı çıkarları doğrultusunda Güney'e doğru "petrol açılımı"na hız verdiğini göreceğiz. Kafkasları Orta Asya'ya bağlayan Trump koridorunun faşistlerce Turan koridoru olarak pazarlandığına tanık olacağız. 350 milyar dolarlık dev yığınaktan Türkiye'ye düşecek olan payın faturası elbette ki sermayeye değil, işçiye, emekçiye, köylüye ödetilecek. Emperyalizm düzen siyasetinin istikametini çizmektedir.

Bu süreçte esas mesele, emekçi halkın ne yapacağıdır. Trump ve Netanyahu İran'a yönelik terör saldırılarını tırmandırırken Lübnan ve Yemen de ateşten nasibini alacak ve nihayet Filistin ve Gazze'de Siyonist soykırım kaldığı yerden devam edecektir. Türkiye'nin emekçi halkı Kürecik ve İncirlik üsleriyle Türkiye'nin bu terörist saldırganlığa ortak olmasını reddetmelidir. Trump "NATO'nun en büyük ikinci gücü

diye" gaz verip Türkiye'yi Karadeniz'de, Kafkaslar'da, hatta Estonya misyonundan anlaşılacağı gibi Baltık'ta Rusya'nın karşısına çıkarmaya çalışıyor. Türkiye'nin emekçi halkı, şu ya da bu şekilde emperyalizmin ileri karakolu ve/veya vurucu gücü olmayı reddetmelidir. **Emperyalist üsler kapatılsın! NATO'dan çık NATO'yu yık!**

Emperyalist zincirleri kırmak ve istibdada karşı hürriyet kazanmak birbirinden ayrılmaz hedeflerdir. İster adına "terörsüz Türkiye" desinler isterlerse oynanan tiyatroyu "barış ve demokrasi" diye anlatsınlar sömürgeci burjuvazinin ve işbirlikçilerin "petrol açılımı"na hayır! Kürt sorununun çözümü ve halklar arasındaki barış emperyalizmin himayesinde sağlanamaz. Emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadele ederek kazanılır! **Kürtlerle barış ABD'ye karşı savaş!** NATO'cu istibdadı Amerikan muhalefeti ile yenmek imkânsızdır. İstibdadın haksızlıkları karşısında hürriyet isteyen halkın ve gençliğin desteğini alan Özgür Özeller ve Ekrem İmamoğullar bir kez daha halka sırtlarını döndüler. Emperyalist zilleti reddedenler istibdadın baskılarına maruz kalırken nasıl da "onu alma beni al" diye emperyalistlere kostular! **NATO'nun kapıkullarından kopun!**

NATO'dan alınan ihaleler dolayısıyla işçi sınıfına ve emekçi halka önce mali sonra da adım adım kanlı bir fatura çıkarılacak. Sınıf kavgası kızışacak. İş, aş, hürriyet için onurlu bir yaşam için örgütlü mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Fabrika işgalleri, grevler, direnişler, ekmeği için kavgaya atılan işçiler bu halkın onurunu kurtaracak olan öncülerdir. Emperyalizmden, sermayeden ve istibdaddan bağımsız, gücünü emekten ve emekçi halktan alan bir işçi sınıfı siyasetini inşa etmek zorundayız. **NATO'dan hesabı emekçiler soracak! Hürriyet işçilerle gelecek! Milleti zilletten işçi sınıfı siyaseti kurtaracak!**

İstanbul Çatalca'dan bir metal işçisi Patronların değil, emeklilerin borcu silinsin!

Merhaba sevgili dostlar. Ben İstanbul Çatalca'da emekli olduğu halde çalışmak zorunda kalan bir metal işçisiyim. 2010 yılında emekli olmama rağmen 16 yıldır kesintisiz olarak geçinmek için çalışmak zorundayım. 30 yıl boyunca devlete prim ödedim ama bugün aldığım emeklilik ücreti açlık sınırının bile altında kalıyor.

Yine de iş bulup çalışabilirim için emekliler içerisinde şanslı konumdayım. Birçok iş yeri emeklileri işe bile almıyor; işe alanlar zaten emekli diye kaçak, sigortasız olarak çalıştırıyor. Erken yaşta emekli ettik, genç yaşta maaşa bağladık diyenler aslında bizi düşük ücretlere mahkum ederek bizleri patronlar karşısında dilenci haline getiriyorlar. Türkiye'de geçimini sağlamak için çalışmak zorunda olan milyonlarca emekli var. İş arayıp bulamayan da bir

o kadar emekli insan var.

Bizler 30-40 yıl çalışıp vergilerimizi, primlerimizi daha maaşlarımız elimize geçmeden ödediğimiz halde patronların milyonlarca vergi borcu tek kalemde siliniyor. Biz aldığımız emeklilik ücretleri ile karnımızı bile doyuramazken patronlar vergi bile vermiyor.

Türkiye'de emeklilik sistemi

daha adil olmalıdır. Emekliler faturaları, kiralari ödemek, karınlarını doyurmak için günde 10 saat çalışmaya mahkum edilmemelidir. Yıllarca prim ödeyen insanların aldıkları ücretler açlık sınırının altında kalmamalı. Birilerinin borcu silinecekse patronların değil, emeklilerin borçları silinmeli.

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

Bütün işçiler NATO'ya karşı birleşin!

Merhaba yoldaşlar. Ben Dilovası Esitaş fabrikasından yazıyorum sizlere. Geçen ay yazdığım mektupta NATO zirvesinden bahsetmiştim. Bu ay da bununla ilgili konuşmak istiyorum.

Hepimiz Ankara'da yapılan güzelleştirmeleri(!) görmüştüzdür. Gecekonduların panolarla kapatıp, binaların görünen kısımlarını boyamalar, yolları yapmalar gibi. 1 aylık süreçte Ankara'yı düğüne hazırlar gibi hazırladılar. Milyonlarca masraf yaptılar. Mansur Yavaş da bu durumdan memnun ki bununla ilgili açıklama yaptı. Onun da işi kolaylaşmış oldu. İktidarlar koordineli çalışmış oldu. Boşuna demiyoruz düzen partilerinden işçi sınıfı yararına hiçbir şey olamaz diye. NATO, daha Ankara'ya gelmeden Ankara'nın emekçi halkına hayatı zorlaştırmaya başladılar. Yollar kapandı, hastanelerde randevu sayıları azaldı, yasaklama kararları çıkarıldı ve yüzlerce kişi ev baskınlarıyla gözaltına alınıp tutuklandı. Eli kanlı bu örgüte rahat etmesi için seferber olundu. İktidarından tutunda diğer burjuva partilerine kadar.

Mesele kapitalist düzenin, sermayenin çıkarları olduğunda öylesine örgütlü bir güç var ki karışımızda. Sözde birbirleriyle kanlı bıçaklı olan partiler, emperyalizmin çıkarları olunca etle tırnak gibiler.

Bizler, bunların karşısında daha da örgütlenmeliyiz, güçlenmeliyiz. Geçen gün fabrikada NATO gündemini konuşurken NATO'nun ne olduğunu bilmeyenler vardı. Bizim neden baş düşmanımız olduğunu. Sendikali fabrikalarda çalışıyor olsak dahi işçi sınıfının kendi tarihini, kendi tarihimizdeki katliamları ya da kaza-

nımları o gün geldiğinde bir anma ya da basın açıklaması ile konuşup geçiyoruz. Sonrasında bugünün anlamı neydi diye insanlar birbirlerine soruyorlar. Özellikle de böyle hayatı durdurmamız gereken NATO zirvesi gibi gündemlerde maalesef bilgimiz ve örgütlülüğümüz Türkiye işçi sınıfı olarak yeterli değil. Kendi sınıfımızın tarihini bilmek zorundayız.

Bu ülkede zamanında 6. Filo denize döküldü, ODTÜ'de Komer'in arabası yakıldı. Zamanında emekçilerde işçilerde bu güç vardı. Bugün NATO denen kanlı örgüt elini kolunu sallayarak bizim memleketimize gelebiliyor. Eli kanlı çünkü Filistin halkının katili. Siyonist İsrail kadar NATO da katil. Nasıl ki Siyonizm emperyalizmden bağımsız değilse, NATO da emperyalizmden ayrı düşünülemez. Gazzeli çocukların, İranlı kız çocuklarının, Filistin halkının, kendi memleketimizde de Kemal Türkler ve daha birçok yoldaşımızın kanı var NATO'nun ellerinde.

Bizleri bastırıp yıldırıp sindirmeye çalışıyorlar. Yeri geldiğinde nasıl ki grev yasaklarına karşı örgütlü gücümüzle o kararı çöpe

atıp sermayenin ve destekçisi iktidardın karşısında duruyorsak, örgütlü gücümüzü daha da çoğaltarak NATO'ya karşı emperyalizme karşı kullanmak zorundayız. Bizler sendikali fabrikalarda çalışan işçiler olarak tek amacımız iyi bir sözleşme imzalamak olamaz. Sendikalarımızı denetleyip harekete geçirecek olan biz işçileriz. Patronlara nasıl ki grevlerle hayatı dar ediyorsak asıl düşmanımıza da hayatı zindan etmek zorundayız. Yok etmek zorundayız NATO'yu. Bu da basın açıklaması yapmaktan daha fazlası demek.

Nasıl ki onurumuzla çalışıp ekmeğimizi kazanıyorsak onurumuzla da yaşamak için emperyalizmle daha örgütlü daha güçlü savaşmak zorundayız. Bunun tek yolu da ayrı gayrı demeden birleşmek, beraber mücadele etmektir. Çünkü bizim devamımız haklı bir dava. Biz ezilenin yanında haksızın karşısında olmak zorundayız. Onurlu yaşamak bunu gerektirir.

NATO'yu yıkıp, emperyalizmi yok edene kadar ve dünya devrimini gerçekleştirene kadar durmadan mücadele etmek zorundayız.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi kadın

Bu topraklarda halkların kardeşliğini tesis etmek için ortak düşmana karşı birleşelim, NATO'yu yıkalım!

Merhaba arkadaşlar, ben Chen Solar'da çalışan bir işçiyim. Bir kez daha düzen siyaseti güdenlerle işçi ve emekçilerin farklı dünyalarda yaşadığını gösteren olaylar yaşıyoruz. Bir yanda sınırsız bir NATO zirvesi gerçekleştirmeye çalışan hükümet ile emperyalizme yaranmaya çalışan muhalefet; diğer yanda açlık grevinde olan öğretmenler ve grevdeki direnişteki işçiler.

Bildiğiniz gibi NATO zirvesinin bittiği güne kadar ülkenin başkenti Ankara rehin alındı. O tarihe kadar başkentte herhangi bir miting, gösteri veya eylem yapma hakkı gasp edildi. Birçok kamu kurumu o gün tatil olacak, özel sektör çalışanlarının bazıları da çalışmayacak ve zorunlu izne çıkarılacak. Hastaneler bile düşük kapasite ile çalışacak. Yani hayat en büyük terör örgütü NATO için duracak. Yoksulluğu gizlemek için önüne duvar örülen gecekondu evlerini hepimiz görmüştüzdür.

Yol bakımları, havaalanı bakımını derken hükümetin 11 milyar lira harcama yaptığı söyleniyor. Hükümet ülkenin birçok yerinde grevler varken, işsizlik başını almış gitmişken, Ankara'da öğretmenler açlık grevi gerçekleştirecek kadar hayati sorunlarla karşı karşıyayken bu memleketin insanına copu, biber gazını, gözaltıları reva görüyor, emperyalistleri ise el üstünde tutuyor.

NATO da ABD de bizim için kötülüğün kaynağıdır. Emperyalizm ve onun işbirlikçileri bizim ve bütün Batı Asya (Orta Doğu) halklarının düşmanıdır. Bu topraklarda halkların kardeşliğini tahsis etmek için ortak düşmana karşı birleşelim, NATO'yu yıkalım!

Tuzla Oppo'dan bir işçi kadın

Patronların korkularını gerçek kılalım, örgütlenelim!

Merhaba arkadaşlar, Ben İstanbul Tuzla'da Oppo telefon fabrikasında çalışıyorum. Yaklaşık iki yıldır burada telefon üretiyorlar. Ancak bu ilk değil. 2021 yılında yine ülkemizde fabrika açıp 2 sene sonra kapattılar. Sebebi ise bizim sendikalaşmamız. O yıllarda pandemi koşullarında 12 saat, dip dibe bize çalışmayı reva gören Oppo patronu, sendikalaştığımızda süreci mahkemeye taşıyıp bizi aylarca oyaladı. Daha sonra itirazlarını çekmelerine rağmen çok az süre sendikali olarak çalışabildik. Fabrikayı kapatmadan önce bizi mesailerle saatlerce çalıştırıp bize 2 yıllık stok yaptırıldılar. Sonra fabrikayı kapatıp birçok işçiyi mağdur ettiler. Bunu niye mi yaptılar? Çünkü onlara vaat edilen şey bambaşkaydı. Ucuz işgücü ve sendikası işçiler!

Bugün ise Oppo fabrikası sendikası. Asgari ücrete çalıştırılıyor, sürekli sayı baskısı ve kötü muamele görüyoruz. Mola saatleri bile namaz saatlerine denk getirilerek işçilerin fiili olarak dinlenme hakkı elinden alınıyor.

Ancak yakın zamanda fabrikada Türk Metal sendikasının örgütlenme girişimi oldu. Sendika düzenli olarak çıkış saatlerinde üye olma çağrısı yapıyordu. Bu ülkenin anayasasında sendikali olmak çok açık bir şekilde hak olarak tanımlanmasına rağmen, polislin

de gözünün önünde sendikanın çağrılarını gürültü yaparak ya da bızleri zorla servislere bindirmeye çalışarak engellenmeye çalışıldı. Hatta bazı işçilerin üye olup olmadığını e-devletini göstererek ispat etmesi dahi istendi.

Şu an Oppo fabrikasında aktif bir sendikalaşma süreci maalesef yok. Ama hepimiz bu süreçte şunu gördük ki patronların en çok korktuğu şey biz işçilerin birlik olması, örgütlü olması.

Bu anlatılanlar bu gazetenin okurlarına hiç yabancı gelmeyecektir. Memleketin dört bir köşesinde biz örgütsüz işçiler aynı sorunları her gün yaşıyoruz. Ama yine bu gazetede sıkça gördüğümüz bir şey daha var; sendikalarında örgütlenen, ona sahip çıkan ve denetleyen işçilerin patronlara nasıl diz çöktürdükleri.

Onların korkularını gerçek kılmaktan başka çaremiz yok. Örgütlenmediğimiz sürece düşük ücretlere, işten atma tehdidinde maruz kalacağız. Bir iş yerinden çıkıp diğerine girmek çözüm değil. Gittiğimiz her yerde patronların kar hırsı bizi bekliyor. Çinlisinden Türküne patronlar karşımızda bu kadar örgütlüyken nereye kadar bu sömürden kaçabiliriz?

Yapmamız gereken şey çok açık. Fabrikalarımızda örgütlenmek ve sınıf kardeşlerimizle bu mücadelede her daim yan yana durmak!

İzmir'den metal işçisi bir kadın

Savunma sanayii forumundan çıkan ders: İşçiler önce kendini savunmalı!

Merhaba emekçi kardeşler, İzmir Kemalpaşa'dan selamlar. Temmuz ayı zamlarla birlikte geldi, memurun zam oranına yansımaz, Haziran enflasyonunu yükseltmesin diye tabii ki zamları 1 Temmuz itibarıyla görmeye başladık. Otoyoldan, köprüden, benzine kadar her şeye zam geldi. Bu ne demek, artık alacağımız ekmeği, peyniri, yumurtayı daha da pahalı alacağız demek. Cebimizden eksilen parayı fazla mesaiyle kapatmaya çalışarak evimize, eşimize, sevdiklerimize daha az zaman ayıracağız demek.

Ben aynı zamanda havacılık ve savunma iş kolunda çalışıyorum. Bildiğiniz gibi bu sene 7-8 Temmuz'da NATO zirvesi Ankara'da yapıldı. Savunma alanıyla ilgili on milyarlarca dolarlık savunma anlaşmalarının imzalandığı, silahlanmaya ayrılan bütçenin arttırılacağı konuşuluyor. Eminim ki savunma sanayii patronları şimdiden ellerini ovuşturmaya başlamış-

lardır. Şirketlerinin kasasına akacak paraları, artacak kârlarını düşünmekten uykuları kaçmıştır. Bizim ise geleceğimizi düşünürken uykularımız kaçıyor. Çünkü metal fabrikalarında ve özellikle bizimki gibi savunma/havacılık sektöründe örgütsüzlük, baskı kol geziyor. Tehlikeli ve yoğun çalışma temposu dışında sanki tek bir kişinin kârı için çalışmıyormuşuz gibi "vatan millet sakarya" edebiyatıyla "milli savunma" için işler yapıyor olmamızla avutulup duruyoruz. Fakat işin gerçeği şu ki milyonlarca liralık, katma değeri çok yüksek parçalar üreten savunma sanayi işçileri, işçi sınıfının geri kalanı gibi geçinemiyor!

Oysaki bu sözleşmeler hükümet için bolca seçim propagandası; patronlar için ise daha çok kâr demek. Bizim için, yani işçiler ve emekçi halk için anlamı ise daha da büyüyen bir sömürü çarkının içinde müca-

dele, yani daha çok yoksulluk demek. Emperyalist kan emicilerin anlaşmalarından bize düşenin, örgütsüz fabrikalarda emeğimizin daha da değersizleşmesi olsun istemiyorsak fabrikalarımızda örgütlenmeliyiz. Savunma sanayii sektörünü

yağlı kapı olarak görüp karşımıza patron diye dikilen, günden güne kendisi ve yalakaları semirirken bize bir bardak suyu çok görenlere karşı fabrikalarımızda birlikte hareket etmeliyiz. Bugün fabrikalarımızda örgütlenirsek emeğimiz, nasıl

yaşayacağımız, yarınlarımız hakkında söz söyleme hakkına kavuşuruz. Bu örgütlülüğü büyütür ve daha da kalabalık, güçlü bir hâle getirirsek yarın memleketimiz için de söyleyecek sözümüz ve değiştirecek gücümüz olur!

İstanbul Büyükşehir Belediyesinden bir işçi

İBB'de toplu sözleşme süreci ve birleşik işçi cephesi

Ben İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde İşper A.Ş.'de çalışan Genel-İş üyesi bir işçiyim. İBB bünyesinde birçok iştirak şirketi olmasına rağmen 2 büyük iştirak şirketinin toplu sözleşme süreci aynı zamana denk geldi. 1.1.2026 tarihinde birisi Boğaziçi A.Ş. ile Disk/Genel-İş arasında diğeri de İşper A.Ş. ile Hak-İş/Hizmet-İş arasında başladı. Toplu sözleşme görüşmelerinin başlamasıyla beraber Genel-İş süreci işçilerle istişare halinde şeffaf

yönetirken, Hizmet-İş işçilere toplu sözleşme taslağını dahi vermek istemedi. Özlük hakları, ücret skalası noktasındaki taleplerinin ne olduğunu ve işçiler için Hizmet-İş'in taleplerinin ne olduğunu dahi öğrenemedik. Görüşmeler devam ederken Genel-İş Boğaziçi A.Ş.'de toplu sözleşmeyi imzaladı ve grev takvimini işletmeden süreci tamamladı.

Hizmet-İş tarafında ise grev kararı alındı. Bu yazıyı yazdığımız saatlerde sendika ve iş-

veren arasında ücret skalası ve zamlar konusunda bir toplantının yapıldığının bilgisi vardı.* Bu süreçte DİSK ve Hak-İş'in beraber masaya oturması, ortak bir mücadele ile işçinin haklarının alınmasını savunduk. Bu, gelecekteki işçi mücadelesine de bir sıçrama noktası olacaktı fakat bürokratik sebeplerle yapılamadı, uygulanmadı.

Toplu görüşmelerde ortak tutum alınmaması şimdi Hak-İş'li işçileri işverene karşı yalnız bıraktı. Bu sürecin kay-

bedeni; 6 aydır özlük hakları ve ücret zamlarını alamayan işçiler olmamalıdır. Bu süreç işçilerin örgütlülüğünün daha da sağlamlaştığı bir sürece dönüştürülmeliydi. Bu süreç; işçilerin sendikaya güveninin daha da arttığı bir şekilde şeffaf sürdürülmeliydi. Yetkili sendika olarak Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş greve giderken, biz Genel-İş üyesi işçiler olarak üzerimize düşen görev, grev eylemine tam destek vermektir. Bizim görevimiz farklı konfe-

derasyon üyesi olan işçilerin aynı işkolundaki örgütlülüğünü grev çadırlarında daha da ileriye taşımaktır. DİSK'in farkını ve doğru adres olduğunu tüm işçilere göstermenin yolu da budur. İşçilerin mücadelesinde bürokrasinin kurmadığı birleşik işçi cephesini grev çadırlarında işçiler olarak bizler kurmalıyız.

*Bu yazı yazıldıktan sonra Hizmet-İş sendikası İşper A.Ş.'de toplu sözleşmenin imzalandığını açıklamıştır.

Gebze'den bir işçi

Çarkların arasında ezilmemek için örgütlenmeye!

Merhaba, ben Gebze sanayi bölgesinde çalışan bir sanayi işçisiyim. Her sabah gün ağarmadan fabrikaya adım attığımız andan itibaren bizden isimlerimizi, kimliğimizi ve hayallerimizi dışarıda bırakıp bandın hızına ayak uyduran, robotlaşmış birer makine parçası olmamız bekleniyor. Tek başımıza hakkımızı aramaya, insanca çalışma koşulları talep etmeye kalktığımızda ise sesimiz o devasa çarkların gürültüsünde anında boğuluyor ve önümüze her fırsatta "Beğenmiyorsan kapı orada!" tehdidi çıkarılıyor. Oysa patronların her akşam televizyonlarda övünerek anlattığı o devasa ciroları, büyüme rakamlarını ve fabrikaları var eden onların sermayesi değil;

doğrudan bizim nasırlı ellerimiz, dökülen alın terimiz ve çalınan ömrümüzdür. Biz yoksak hayatın tamamen durduğunu, biz şalteri indirdiğimizde o kibirli çarkların tek bir milim bile dönemeyeceğini bizden gizlemeye, bize unutturmaya çalışıyorlar.

İşte bu yüzden, payımıza düşen bu sömürü ve kölelik düzenine karşı tek başımıza sabretmek, köşemizde sinmek ya da servis otobüslerinde gizlice dertleşip durmak asla çare değil. Çözüm; yan tezgahta aynı kaderi paylaştığımız, molada sigaramıza ateş olan mesai arkadaşımızın elini tutmak, yani yan yana gelip fabrikalarda güçlü bir şekilde örgütlenmektir. İşçi sınıfının tarihi bize açıkça göstermiştir ki; hafta

sonu tatilinden sekiz saatlik iş gününe, insanca yaşanacak bir ücretten iş güvenliğine kadar kazandığımız ne varsa, hepsini patronların lütfuyla değil, sarsılmaz

bir sınıf dayanışmasıyla ve direnerek söke söke aldık. Bugün de geleceğimizi korumanın, çarkların arasında ezilip yok olmamanın tek yolu sendikalarımızda

birleşmek ve omuz omuza durmaktır; çünkü çok iyi biliyoruz ki yalnızken boyun eğen birer köle, yan yanayken bu dünyayı döndüren asıl gücüz!

İstanbul Havalimanı'ndan bir işçi

Örgütlü ol, mücadele et!

Merhabalar sevgili dostlar. Ben THY'ye bağlı iştirak şirketine çalışan bir işçiyim. İstanbul Havalimanı'nda çalıştığım için okulların tatil olmasıyla iş yükümüz iyice arttı. İş yükümüz sürekli artarken ne ücretlerimizde ne sosyal haklarımızda herhangi bir artış yok. İşçilerin emeğinin, büyük şirketten küçük şirkete hiçbir iş yeri

için değeri yok, emeğimizin değerini mücadele etmeden alamıyoruz ne yazık ki.

Ankara'da hakları için mücadele eden öğretmenler darp ediliyor, fabrikalarda her gün onlarca işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor. Artık sadece emeğimizin karşılığı için değil çalışırken ölmek için darp edilmek için mücadele

ediyoruz.

NATO denen illet için milyon dolarlar harcayıp, kapitalist emperyalist sistemin temsilcilerini memlekette ağırlayanlar bu memleketin işçisine emeklisine dayağı, ölümü reva görüyorlar. Bize reva görülen mahkum değiliz. Bizler örgütlü olup mücadele ettiğimiz zaman haklarımızı söke söke alırız.

İzmir'den bir sağlık emekçisi

Rehabilitasyon Merkezleri ticarethane, emekçiler köle değildir: Eğitim ve sağlık hakları için örgütlen!

Merhaba yoldaşlar, ben İzmir'de özel eğitim sektöründe çalışan hem eğitimci hem de sağlık emekçisiyim. Özel eğitim kurumlarındaki çalışma koşullarına değinmek istiyorum.

Özel eğitimde sağlık ve eğitim emekçileri bir arada çalışır; ancak durum kurum sahiplerinin gözünde böyle değildir. Patronlar bizi, birbirimizin aynısı olan 'gizli asgari ücretliler' olarak görüyor. Verdikleri ücretler asgari ücretin çok az üzerinde olmasına karşın, yemek başta olmak üzere hiçbir yan hakkımız bulunmuyor. Bu durum, fiilen asgari ücretin de altında çalıştığımız anlamına geliyor.

Özellikle yeni mezunları gözüne kestiren özel eğitim patronları, en düşük ücrete kim çalışacaksa

onu işe alıyor. Haliyle sağlık ve eğitim emekçileri sürekli iş değiştirerek zorunda kalıyor. Kurumlarda uzun süreli çalışan pek az emekçi oluyor. Bu durum, hem özel gereksinimli öğrenciler için nitelikli bir eğitimi zorlaştırıyor hem de biz emekçilerin verimliliğinin düşmesine neden oluyor.

Biz de özel sektör öğretmenlerinin yaptığı gibi önce sendikalarla örgütlenerek taban ücretin kamudakiyle eşitlenmesinden yemek ve izin haklarımıza kadar uzanan geniş bir mücadele hattı örmeliyiz. Ancak kalıcı çözümün, özel sektörün ortadan kaldırılarak kamu eliyle planlanan; ücretsiz, eşit, ulaşılabilir ve nitelikli bir sağlık ve eğitim sistemini inşa etmekten geçtiği bilinciyle hareket etmeliyiz.

P&G grevinin gösterdiği yoldan ilerleyelim!

Kocaeli'nde Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde (GOSB) bulunan DİSK Lastik-İş sendikasında örgütlü Procter and Gamble (P&G) işçileri, patronun yoksulluk dayatmasına karşı 12

Mayıs'ta greve çıkmıştı. 52 günün sonunda grev başarıya ulaştı ve 3 Temmuz tarihinde grevin kazanımları basın açıklaması ile duyuruldu. Bir kez daha örgütlü mücadele eden işçiler kazandı,

örgütlü işçilere meydan okuyan patron kaybetti.

Patron ilk altı ay için %5, diğer altı aylık zamlar için enflasyonun %40'ı oranında zam teklif etmişti. Dahası mevcut bazı yan haklara saldırıyordu. Dayatmalara grevle karşılık veren P&G işçileri ilk altı ay için %13,5, 2. altı ay için enflasyon oranında, 3. altı ay için enflasyon +1, 4. altı ay için ise enflasyon oranında ücret zammını söke söke aldı. Yan haklara ise %34 ile %40 oranında değişen zamlar alındı.

Tabi ki P&G grevinin kazanımları rakamlardan ibaret değil. P&G işçisinin ücretlerinin şu anki

seviyede olması da fabrika içi çalışma koşullarının diğer fabrikalardan görece daha iyi olmasının da asıl sebebi işçilerin 2007'den itibaren gösterdiği örgütlü gücü. Grev sırasında kazandırdığı gibi grevden sonraki süreçte de kazandıracak olan da bu güçten başkası değil. Dolayısıyla örgütlü gücü korumak sınıf mücadelesinin her alanında olduğu gibi P&G grevinde de öncelikti. P&G işçileri bir sınıf okulu olan grevlerini başarıyla tamamlayıp içeri daha örgütlü ve bilinçli bir şekilde girdi.

P&G işçisi sınıfına yol gösterdi. Sendikalı sendikası, asgari ücretli ya da mevcut alım

gücünü korumaya niyetli işçilere çözümün işgal, grev ve direnişte olduğunu tekrar hatırlattı. Bugün mücadelenin sonucu mevcut hakları korumak olabilir fakat mücadelemizi büyütebildiğimiz, farklı konfederasyondan işçilerle bir arada mücadele edebildiğimiz, işçi sınıfının bir parçası olan işsizleri mücadeleye katabildiğimiz ölçüde daha büyük kazanımlar elde edeceğiz. Patronların, elçileri İngiliz Mehmet'in Orta Vadeli Programı'nda ifadesini bulan ortak saldırısına karşı işçi sınıfının bütünü olarak ayrı gayrı demeden P&G işçilerinin gösterdiği yoldan ilerleyelim!

Dilovası işçi katliamında hayatını kaybedenlerin ailelerinin Adalet Nöbeti sürüyor: Katliamın sorumlularına 6 gecelik tutukluluktan sonra tahliye!

Dilovası'nda ruhsatsız ve kaçak şekilde çalıştırılan Ravive Kozmetik fabrikasında bir işçi katliamı yaşanmıştı. Bu katliamda hayatını kaybeden işçilerin ailelerinin adalet mücadelesi, Adalet Nöbetiyle devam ediyor. Her pazar Gebze Kent Meydanı'nda yapılan Adalet Nöbeti'nin üçüncü haftasında yedi kamu görevlisi tutuklanmıştı. Tutuklamalar, ailelerin kararlı eylemlerinin, sendikaların ve emekçi halkın desteği ile gerçekleşmişti.

Fakat bu tutuklamalardan yalnızca altı gün sonra tutuklu olan eski Dilovası Belediyesi Zabıta Müdürü ve mevcut Dilovası Belediyesi Zabıta Müdür Vekili serbest bırakıldı. Tahliye edilen bu kişiler faciadan 15 gün önce binadaki üretime ilişkin "faaliyet yoktur" diye düzmece tutanak tutan, kaçak üretime göz yuman katillerdir. Aileler bu skandal tahliye kararının ardından Adalet Nöbeti'nin dördüncü haftasında nöbeti Gebze yerine Dilovası'nda be-

lediyeenin önünde gerçekleştirdiler. Ortada sanıklar lehine yeni bir delil yokken verilen bu tahliyeleri kabul etmediklerini söylediler. Adalet Nöbeti'ndeki aileler, yedi canın bedelinin bu kamu görevlilerinin altı gecelik tutukluluğunun olmayacağını söyledi; yargıdaki keyfiliğe, rüşvet düzenine tepki gösterdiler. Dilovası'ndaki nöbet eyleminde polis, nöbetin gerçekleştiği alanda yolu trafiğe kapatmayarak; güvenliğin tam olarak sağlanmadığı, acılı ailelerin

konuşmalarını sabote eden bir araç geçişine sebep oldu. Dilovası işçi katliamında hayatını kaybeden kardeşlerimizin hesabını sorana dek, bu katliamın gerçekleşmesinde payı olan tüm sorumlular yaptıklarının bedelini misliyle ödeyene dek mücadeleye devam edeceğiz! Patronların lanet düzenini yıkana dek kavgamızı sürdüreceğiz. Tüm emekçi halkımızı işçi cinayetlerine karşı

durmaya, Dilovası işçi katliamının Adalet Nöbeti'ne destek olmaya davet ediyoruz. Dilovası işçi katliamında hayatlarını kaybedenlerin aileleri yalnız değildir! Katillerden hesabı emekçiler soracak!

Varto halkı direnmeye devam ediyor: Varto'da Jeotermal Enerji Santrali'ne hayır!

Muş'un Varto ilçesinde, Amerikan şirketi IGNIS Enerji tarafından yapılması planlanan Jeotermal Enerji Santrali (JES) projelerine karşı halkın tepkisi 22 Ocak'tan beri devam ediyor. Varto halkı, Çallıdere köyünde JES projesi için sondaj çalışmalarının başlayacağı kritik noktada JES'e karşı direniş çadırı kurdu ve proje iptal olana kadar nöbete devam edeceklerini söylüyorlar.

Jeotermal Enerji Santrali (JES) nedir?

JES yer kabuğunun derinliklerinde biriken doğal sıcak su ve buharı kullanarak elektrik üreten tesislere deniyor. Bu tesisler kurulmadan önce sondaj çalışmaları yapılarak yeraltı su kaynaklarının enerji üretimi için uygun olup olmadığına bakılıyor.

Varto halkı neden JES projesine karşı çıkıyor?

Varto halkının JES projesine karşı çıkmak için birçok haklı sebebi var. Bunlardan ilki projenin fay hatları üzerinde yapıyor olması. Fay hatları sıcak su kaynaklarının yoğunluğu ve

doğal tesisat görevi görmeleri sebebiyle JES projeleri için tercih ediliyor. Fakat elektrik üretimi için yer altındaki gözeneklerin açık tutulması gerekiyor. Bu sebeple yeraltına yüksek basınçlı su basılıyor. Fay hattı üzerinde yapılan bu uygulama çoğunlukla hafif şiddette olsa da yer yer büyük şiddetli depremleri de tetikleyici etki yapıyor. Geçmişte birçok ülkede JES'lerin tetiklediği depremler yaşandı. 2017 yılında Güney Kore'de JES'in tetiklediği depremde 135 kişi yaralandı, binlerce insan evsiz kaldı.

Varto halkının JES'e karşı mücadele etmesinin bir diğer sebebi de projenin suları ve toprağı zehirleyerek hayvancılığı ve tarımı bitirecek olması. JES'ler yerin altındaki kaynak suyunu yeryüzüne çıkarırken kayaçların içindeki bor, kükürt, cıva, kurşun gibi suyu ve toprağı zehirleyen metallerin de yeryüzüne çıkmasına yol açıyor. Bunun sonucunda hayvancılık ve tarım büyük zarar görüyor. Geçmişte Aydın'da ku-

ruhan JES'lerin sonucu olarak Aydın'ın Germencik ilçesinde toprak, su ve bitki örneklerinde nikel ve bor oranının dört kat arttığı ve birçok zeytin ağacının öldüğü gözlemlenmişti.

Varto'ya yapılması planlanan JES'ler toplamda 453 bin 500 metrekarelik mera alanını kaplayacaklar. Bu da bölgenin en verimli tarım ve hayvancılık topraklarının zehirlenmesi anlamına geliyor. Proje alanı Varto'ya bağlı 16 köy ile Bingöl'ün Karlıova ilçesine bağlı 6 köyü kapsıyor. JES projesinin hayata geçmesi durumunda 22 köyde hayvancılık ve tarım büyük oranda bitecek ve köylüler Amerikan şirketinin kârları için göçe zorlanacak.

Mera alanını JES yapmak suçtur! Varto halkı haklıdır, meşrurdur, kazanacaktır!

Yasaya göre mera alanları hayvancılığın sürdürülebilirliği, kırsal yaşamın devamı, toprak ve ekosistemin bütünlüğünün korunması amacıyla kamu yararı gözetilerek korunması gereken alanlar. Projeye onay veren Muş Valiliği kanuna aykırı hareket ediyor. Varto halkı bu durumu dile getiren bir dilekçe yazarak sondaj çalışmalarının durdurulmasını talep etti. Fakat valilik bu dilekçeleri kabul etmeyerek bir kez daha Amerikan şirketinin yanında olduğunu gösterdi. Varto halkı dilekçe yazmakla yetin-

miyor ve 22 Ocak'tan bu yana sondaj çalışmalarının başlayacağı alanda çadır nöbeti tutuyor. Köylüler kendi aralarında nöbet listesi yaparak çadırı bir an bile boş bırakmıyorlar. 20 Mayıs'ta başlaması planlanan sondaj çalışmaları Varto halkının bu kararlı mücadelesi ile şu ana kadar engellendi. Amerikan şirketi kârlarından vazgeçmemek için her şeyi yapacaktır. Amerikan şirketinin kâr hırsının karşısında ise toprağına, evine, doğasına kararlılıkla sahip çıkan Varto halkı var. Devrimci İşçi Partisi olarak bütün emekçileri Varto halkının mücadelesine destek olmaya, bu haklı sesi yükseltmeye çağırıyoruz!

İtalyan Lisesi'nde grev kazanıldı, baskılara karşı mücadele sürüyor

Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri, dayatılan sefalet zammına, ayrımcılığa ve sömürüye son vermek adına 2 Şubat 2026 tarihinde sendikaları Tez-Koop-İş ile birlikte greve çıkmıştı. 4 Haziran 2026'da hukuki bağlayıcılığı olan bir resmi tutanağın okul yönetimi tarafından imzalanmasıyla birlikte grev başarıyla sonlanmış ve işbaşı yapılmıştı. Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri, başta özel okul öğretmenleri olmak üzere tüm eğitim emekçilerine örnek olacak bir kazanım elde etmişlerdi. Özel İtalyan Lisesi grevi, MEB'in türlü grev kırıcı hamlelerine, okul yönetiminin uzlaşmaz tavrına rağmen zaferin tek yolunun mücadele etmek olduğunu bir kez

daha kanıtladı ve en uzun süren öğretmen grevi olarak ülkemiz emekçilerinin tarihine adını altın harflerle yazdırdı.

Eğitim emekçilerinin okula dönüşlerini okul yönetiminin baskıları izledi. Çalışma Bakanlığının devreye girmesiyle aslında Mart ayında uzlaş sağlanmasına rağmen resmi tutanağı imzalamayarak süreci uzatan okul yönetimi, bazı çalışanlarla birlikte okuldaki örgütlü eğitim emekçilerine yönelik sistemli bir psikolojik baskı, tecrit ve yıldırma politikasına girişti. 17 Haziran'da sendikada örgütlü iki öğretmenin görevine son verildi. Bu gelişme, işten çıkarma ve tüm baskılara karşı sendikali

çalışmanın ve okulda verilen sınıf mücadelesinin temposunun grev sonrasında da korunmasının ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Sendikalaşma hakları ve kazanımları imzalanan resmi tutanakla güvence altına alınmış olan öğretmenlerden ikisinin iş akdinin asılsız gerekçelerle feshedilmesi kabul edilemez. İtalyan Lisesi yönetimi derhâl bu saldırıları durdurmalıdır.

Tez-Koop-İş sendikası, yapılan bu haksız fesihlere karşı hukuki süreçlerin derhâl başlatılacağını bildirdi. Öğretmenler de sendikal haklara saygı duymayan okul yönetimine karşı örgütlülüklerinden aldıkları güçlerini kullan-

mak konusunda kararlılar. Uzun yıllardır atanamamakla, işsizlikle, acımasız sömürüyle boğuşan özel okullardaki eğitim emekçilerine

umut aşılayan bu grev sırasında olduğu gibi sonrasında da baskılara karşı eğitim emekçisi dostlarımızın yanındayız.

Özel sektör öğretmenleri haklarından da mücadeleden de vazgeçmiyor!

Güvenceli çalışma koşullarının sağlanması ve taban maaş haklarını almak için TBMM önünde eğitim nöbeti tutan Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, mülakat mağduru öğretmenlerle 14 Haziran'da Ankara'da bir araya geldi. Geldikleri günden beri defalarca gözaltına alınan öğretmenler, 16 Haziran'da da açlık grevine başladılar. Özel Sektör Öğretmenleri Sendikasına verilen Çalışma Bakanlığıyla görüşme sözü yoğunluk bahane edilerek 1 yıldır erteleniyor. Öğretmenler ise toplantının işveren dernekleri ikna olmadığı için yapılamadığını dile getiriyor.

Özel sektör öğretmenleri talep-

lerinden vazgeçmeyerek yıllardır çeşitli eylemler gerçekleştiriyor. Düşük ücretlerle ve yıllık iş sözleşmeleriyle mağdur edilen öğretmenler aynı zamanda toplu iş sözleşmesinin ve sendikal haklarının engellenmesine yol açan "ticaret, büro, eğitim" iş kolunda gösteriliyor. Yeni bir iş kolunun kurulmasının yanında kamuyla eşit özlük hakları talep ediyorlar. Mülakat mağduru öğretmenler de atama hakkını talep ediyor.

Özel sektör öğretmenleri haklı mücadelelerini sürdürürken Ankara'da yoğun bir polis şiddetine maruz kalıyor. Öğretmenlerin taleplerini duyurmak için yapacakları yürüyüşler bastırılmaya çalışılıyor,

ters kelepçeyle gözaltına alınıyorlar. Tüm polis şiddetine rağmen öğretmenler güvenceli çalışma koşulları ve taban maaş hakkı taleplerini haykırmaya devam ediyor.

Ankara'da kurulan NATO rejiminin yasakları ve baskıyı arttırmasının da etkisiyle eğitim emekçileri mücadeleye kısa bir ara verdiler. Ancak en kısa zamanda Ankara'ya da mücadeleye de kaldıkları yerden devam edecekler.

Geçen günlerde kazanılan Özel İtalyan Lisesi grevinin ardından özel sektör öğretmenlerinin Ankara'da başlattıkları haklı mücadeleleri eğitim emekçilerinin sefalet koşullarına razı olmadığını gösteriyor. Öğ-

retmenler güvenceli çalışma koşullarına ve taban maaş haklarına kavuşana dek yılmayacak. Tüm emekçi halkımızı haklı mücadelelerinde özel sektör öğretmenlerinin yanında olmaya çağırıyoruz.

Yaşasın eğitim emekçilerinin örgütlü mücadelesi!

Yaşasın sınıf dayanışması!

NATO'ya karşı genel greve çağrısı fabrikalarda, tersanelerde, emekçi mahallelerinde yankılandı!

Devrimci İşçi Partisi, dünyanın en büyük terör örgütü dünyayı bir barbarlığa sürükleyecek savaş planları için Ankara'da bir zirve düzenlerken hayat olduğu gibi devam etmemeli dedi. NATO zirvesi öncesinde işçi sınıfının kanlısı NATO'ya karşı genel grev çağrısı yaptı. Bu çağrıyı işçi sınıfı ile, emekçi halkla buluşturmak için var gücüyle çalıştı. Fabrikalarda vardiyasına giren işçilere NATO'ya karşı genel greve çağrısının yer aldığı bildirileri dağıttı. Tersane önlerinde sabahın ilk ışıklarıyla işçilerle buluştu. Emekçi mahallelerinde kapı kapı gezdi; Gerçek gazetesinin manşetinde aynı çağrının yer aldığı Haziran sayısını emekçilere ulaştırdı. Kent meydanlarında bildirilerini dağıttı, sanayi bölgelerindeki, emekçi mahallerindeki duvarları "NATO'dan çık! NATO'yu yık!" şiarıyla donattı.

Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü, işgalden greve nice sınıf mücadelesine imza atan Smart Solar işçilerini ve mücadeleciler Sarkuysan işçilerini ziyaret ettik. Bildirilerimizi ve Gerçek'in Haziran sayısını dağıttık.

Taşeron sistemiyle, düşük ücretlerle, güvencesiz ve güvenliksiz iş dayatmasıyla zor şartlar altında çalışan tersane işçilerinin yanındaydık.

Gerçek'in "NATO'ya karşı genel greve" manşetiyle çıkan Haziran sayısını mahallenin emekçi halkına ulaştırdık. Buca Şirinyer pazaryerinde emekçi halka ve pazar esnafına bildirilerimizi dağıttık.

İstanbul İkitelli'de bildirilerimizi halk pazarında dağıttık. NATO kisvesiyle Türkiye'ye gelen Gazze soykırımının failleri, halkların katilleri ve tüm insanlığın düşmanı Epstein koalisyonu Türkiye'den defol dedik!

Dersim Dernekleri Federasyonu'nun her yıl düzenlediği dayanışma pikniği bu yıl İstanbul Belgrad ormanında emekçi halkın yoğun katılımıyla gerçekleşti. Devrimci İşçi Partisi olarak biz de "NATO'dan çık NATO'yu yık!" şiarıyla katıldık.

Gerçek'in Haziran sayısı ve emekçi halkların katili NATO'ya karşı genel grev çağrımızı içeren DİP bildirilerini halkımıza ulaştırdık.

NATO kod adlı insanlık düşmanı Epstein koalisyonunun 7-8 Temmuz Ankara zirvesine karşı, Kartal'da, Gebze'de, İzmir'de sanayi bölgelerinin çevrelerini, emekçi mahalleleri afişlerimizle donattık: NATO'DAN ÇIK! NATO'YU YIK! Bu zamana kadar olduğu gibi bundan sonra da işçi sınıfının havzalarından NATO'ya, emperyalizme ve Siyonizme karşı sınıf siyasetinin ve anti-emperyalizmin sesini yükseltmeye devam edeceğiz!

Farklı sektörlerden sendikalı, sendikasıız işçiler, gençler ve emekçi kadınlar Gerçek'in kahvaltılı okur toplantısında buluştu! Kahvaltıda DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek, işçi sınıfının ve emekçi halkın gündemlerine ilişkin sunum yaptı. Gazetemizin manşetinde ve başyazımızda da şiar edindiğimiz üzere örgütlü, örgütsüz, mavi ya da beyaz yakalı, her sektörden işçileri ve emekçi halkı, din, dil, ırk, memleket gözetmeksizin NATO'ya karşı genel grev etrafında seferber olmaya çağırırdı.

Sınıf siyasetinin sesi NATO'ya, emperyalizme, Siyonizme karşı meydanlardan yükseldi

Devrimci İşçi Partisi, "NATO'ya karşı genel greve" çağrısı yaparken, bir yandan da hem zirve öncesi başta Ankara olmak üzere istibdadın uyguladığı NATO rejimini protesto etmek için hem de NATO zirvesinin başladığı gün çeşitli şehirlerde düzenlenen eylemlerde yerini aldı. "NATO'dan çık! NATO'yu yık!", "Nehirden denize özgür Filistin!", "NATO'dan çıkılsın! İncirlik Kürecik Kapatılsın! "Kürecik radarı İsrail'in kalkanı!" sloganlarıyla yürüdü.

DİSK'in düzenlediği NATO karşıtı basın açıklamasına katıldık. Ankara'da emekçi halkın hayatını durduran NATO rejimine karşı sesimizi yükselttik.

7 Temmuz günü, NATO zirvesinin başlamasıyla birlikte memleketi emperyalistlere dar edecek olan sese ses olmak için Çanakkale Emek, Barış ve Demokrasi Güçlerinin çağrısıyla düzenlenen eyleme katıldık.

NATO zirvesine karşı Gebze Sendikalar Birliği'nin çağrısıyla farklı sektörlerden sendikalar ve onlara üye işçiler Gebze Kent Meydanı'nda buluştu. Yoğun polis baskısı ve provokasyonu altında da olsa fabrikalardan gelen işçiler, okullarından gelen öğretmenler, gençler NATO'ya karşı tek sest: "NATO defol, bu memleket bizim!". Devrimci İşçi Partisi NATO'ya, Amerikan emperyalizmine ve İsrail Siyonizmine karşı sendikaları hayatı durdurmaya çağırırdı.

NATO'nun ülkemizde bulunduğu saatlerde, binlerce insanla birlikte Denizlerin Amerikan 6. Filo askerlerini denize döktüğü Dolmabahçe'deydik. Bir kez daha bu zilleti kabul etmediğimizi haykırdık. Yürüyüşte Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) üyeleri de bizimle birlikteydi. İşçi sınıfının anti-emperyalist ve enternasyonal birliğinin bayrağını birlikte yükselttik.

Ankara'da düzenlenen NATO toplantısına karşı bir ses de İzmir'den yükseldi. Sosyalist kurumlar ve emekçi halk 27 Haziran'da ve 7 Temmuz'da NATO Karargâhı önüne yürüyerek emperyalist savaş politikalarına, halkların katili NATO'ya ve emperyalist üslere karşı seslerini yükseltti.

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar NATO'ya karşı birleşin!

Ankara'da gerçekleştirilen NATO zirvesinin öncesinde Gebze'den, işçi sınıfının kalbinde anti-emperyalist bir çağrı yükseldi: Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar NATO'ya karşı birleşin!

Anti-emperyalist, anti-Siyonist mücadele çağrısının yükseltildiği toplantı, Devrimci İşçi Partisi (DİP), Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK (İşçilerin Devrimci Partisi), Hristo Rakovski Uluslararası Sosyalist Merkezi ve RedMed (Kızıl Akdeniz) İnternet Ağı tarafından düzenlendi. Toplantıya Gebze'de son yıllarda önderlik ettiği grevlerle, fabrika işgalleriyle, direnişlerle ve toplu sözleşme kazanımlarıyla öne çıkan Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu şubesi ev sahipliği yaptı.

Kürsüden söylenen sözler, salonu cınlatan sloganlar ve öncü işçilerin yumrukları emperyalizme ve Siyonizme birer kurşun gibiydi

Toplantıda Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube Başkanı Selçuk Çifci'nin selamlama konuşmasının ardından, EEK Genel Sekreteri Savas Mihail Matsas, Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek ve son olarak Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran konuşmalar yaptılar. Toplantının onur konuğu ise Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi üyesi Heysem Abdu oldu. Toplantı salonunu hıncanın dolduranlar da en az konuşmacılar kadar toplantımızı anlamlı kıldılar. Onlar son dönemde gerçekleştirdikleri grevleri zafere ulaştıran Smart Solar ve China Tool fabrikalarının öncü işçileriydi. Daha geçtiğimiz günlerde Amerikan tekeli P&G'yi dize getiren Lastik-İş sendikasının işçi önderleriydi. Gebze'nin fabrikalarında, Tuzla'nın tersanelerinde patronlara karşı günbegün sınıf kavgası

sını veren mücadeleciler işçilerdi. En önemlisi de salonu dolduranların büyük kısmının, nerede bir mücadele ve direniş varsa en önde kavgaya atılan emekçi kadınlar olmasıydı. Gebze'de akademik bir panel değil, devrimci bir anti-emperyalist buluşma yaşandı. Tüm konuşmalar sık sık coşkulu anti-emperyalist ve anti-Siyonist sloganlarla kesildi. Konuşmacıların her sözü gibi işçilerin sloganlarla birlikte havaya kaldırdıkları yumrukları da emperyalizme ve Siyonizme karşı birer kurşundu!

Selçuk Çifci: İşçi sınıfı yaşamı, ahlakı ve çıkarları gereği NATO'nun ve emperyalizmin karşısındadır!

Metal işçilerinin direniş ateşini harladığı bu mücadele ocağında açılışı Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube Başkanı Selçuk Çifci yaptı. Gebze'deki mücadeleciler işçilerin bir önderi olarak, grevlerden, direnişlerden aldığı güçle, NATO'cular karşısında yaşamı, ahlakı ve çıkarları gereği asla NATO'cu olamayacak olan işçi sınıfının emperyalistlere karşı mücadelesinin de öznesi olması gerektiğini anlattı.

Savas Mihail Matsas: Ankara'da toplananlar mağrurlar değil, mağluplardır! Filistin'den İran'a emperyalizmi yenen direnişe selam!

EEK Genel Sekreteri Savas Mihail Matsas Ege'nin öteki yakasından işçilerin en sıcak ve devrimci selamlarını getirdikten

sonra, halklarımızın kapitalizme karşı ekmek mücadelesi kadar emperyalizme karşı özgürlük mücadelesinin de ortak olduğunu söyleyerek başladı. NATO zirvesi için toplanan savaş suçlularının ne kadar mağrur

bir edaları olsa da Filistin'den İran'a girdikleri savaşlarda direniş karşısında yenildiklerini ve NATO zirvesinin mağlupların zirvesi olduğunu vurguladı.

Levent Dölek: Emperyalizme ve Siyonizme karşı onurlu bir yaşam için örgütlü mücadele!

Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek yoldaşımız da Gebze'nin ve Türkiye'nin dört bir yanındaki sınıf mücadelelerinin içinden seslenen bir konuşma yaptı. EEK'li yoldaşlara işaret ederek onların Pire limanında Siyonist soykırıma mal yüklemeyi reddeden onurlu işçilerin temsilcileri olduğunu söyledi. Sözlerine şöyle devam etti: "Türkiye'de bunu başaramadıysak, bu bizim işçi sınıfımızın örgütlü olmasındandır. Protesto etmekle yetinmeyiz, sadece protestoyla emperyalistlerin, Siyonistlerin ve işbirlikçilerinin ne canını acıtabiliriz ne de onları caydırabiliriz. NATO'ya karşı genel grev çağrımız, emperyalist haydutlara hak ettikleri cevabı ver-

menin, zilleti reddetmenin ve onurlu bir yaşamı kazanmanın örgütlü mücadeleyle mümkün olduğunu göstermektedir."

Heysem Abdu: Direnen Filistin halkı olarak gözyaşlarına değil, kararlı duruşlara ihtiyacımız var!

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi adına konuşan Heysem Abdu yoldaşın kürsüye çıkması mücadele ve dayanışma duygularını en yüksek seviyeye çıkardı. Heysem Abdu, Filistin halkının yaşadığı mezalimi, İsrail Siyonizminin zulmünü ve emperyalizmin suçlarını bir bir söyledi ama en çok da Filistin halkının direnişini anlattı. Direnen bir halk olan Filistinlilerin gözyaşlarına değil, kararlı duruşlara ihtiyacı var diyerek tüm Filistin dostlarını emperyalist ve Siyonist işbirlikçiliği yapanları mahkûm etmeye, kayıtsız ve koşulsuz olarak Filistin davasını ve direnişini sahiplenmeye çağırdı. Konuşmasını bitirdiğinde tüm salon "Nehirden denize özgür Filistin! Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!" sloganlarıyla cınlıyordu.

Sungur Savran: NATO Türkiye ve dünya işçi sınıfının kanlısıdır!

Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran, kürsüye

çıkmadan önce Heysem Abdu'ya sarılıp tebrik ederken, Türkiye işçi sınıfının Filistin'in bağrından yükselen direniş ve dayanışma çağrısını da bir emir telakki ettiğini gösteriyordu. Kürsüden yaptığı konuşmada da Filistin davasının bir işçi sınıfı davası olduğunu, FHKC kurucu lideri Corç Habaş'ın 1 Mayıs vesilesiyle yaptığı bir konuşmayı aktararak vurguladı. Sungur Savran, Filistin davasını bir devrim mücadelesi olarak gören Corç Habaş'ın işçi sınıfının devrim maddesi ve önderi olduğunu aktarıırken salon, "işçi sınıfı Filistin'in yanında" sloganlarıyla yankılanıyordu. Sungur Savran yoldaşımız NATO'nun, işçi sınıfının kanlısı olduğunu sınıf mücadelesi tarihimizden örneklerle anlattı. 1 Mayıs 1977'de NATO'nun devşirdiği kontrgerilla elemanlarının yaptığı katliamı, işçi sınıfının önderlerinin, Kemal Türkler'in yine aynı NATO elemanları tarafından katledilişini, NATO'cu generallerin yaptığı darbelerin nasıl işçi sınıfını ezdiğini, emperyalist sermayeye ucuz emek olarak sunduğunu hatırlattı. Bugün de yamyam ve çocuk istismarcısı Epstein çetesinin kurumsal ifadesi olan NATO'ya karşı savaşmanın, dünya işçi sınıfının mücadelesinin mutlak bir gereği ve kopmaz bir parçası olduğunu vurguladı. Sungur Savran enternasyonal örgütlenme ve mücadele çağrısıyla konuşmasını bitirirken Gebze'nin öncü işçileri bir çağrıya "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" sloganlarıyla cevap veriyordu.

Enternasyonal kurtulur insanlık!

Türkiye işçi sınıfının başkenti Gebze'den dünya işçi sınıfına "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar NATO'ya karşı birleşin!" çağrısının yükseldiği bu devrimci buluşma Türkçe, Yunanca ve Arapça hep birlikte söylenen Enternasyonal marşıyla, halklarımızın anti-emperyalist ve anti-Siyonist uyanışını ve mücadelesini müjdeleyerek sona erdi!

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları NATO zirvesini Üsküdar meydanında protesto etti

Filistin halkı başta olmak üzere pek çok halkın uğradığı mezalimin faili, eli kanlı katillerin NATO kisvesi altında Türkiye'de yapacakları zirve; Filistin Dostları tarafından Üsküdar Meydanı'nda protesto edildi. Eyleme Üsküdarlılar da destek verirken, Filistin Dostları'nın eylem öncesinde Üsküdar Meydanı'nda yaptığı bildiri çalışması da emekçi halkın büyük ilgisi ile karşılaştı.

Eylemin açılışında Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek bir konuşma yaptı. Dölek konuşmasında Ankara'da yapılacak olan NATO zirvesine dikkat çekerek, insanlığın düşmanlarının yaptıkları

bu toplantıları reddettiklerini belirtti ve tüm halkımızı bu zilleti reddetmeye davet ediyoruz dedi. Filistin'in sömürülen ve ezilenler için bir direniş parolası olduğunu belirten Dölek, bunun karşısında NATO'nun da emperyalistler ve işbirlikçileri için bir parola olduğunu, düzen siyasetçilerinin NATO'ya hizmet için yan yana durduğunu söyledi. Levent Dölek sözlerini Filistin parolasında birleşme ve karşımızdaki Epstein koalisyonuna karşı mücadele etme çağrısı ile bitirirken, meclisteki partileri de NATO parlamenterler toplantısına temsilci yollamayı haklı ve mazlum olanların yanında durmaya çağır-

dı.

Filistin Dostları sözcülerinden Kutlu Dâne'nin okuduğu basın açıklamasında ise NATO kisvesiyle Türkiye'ye gelenin, Gazze soykırımının failleri, halkların katilleri ve tüm insanlığın düşmanı Epstein koalisyonu olduğu; katil Trump'ın etkinlikte "onur konuğu" olarak bulunacağı, Siyonist İsrail'in tüm çıkarları ve planlarıyla masada olacağı, Türkiye'ye emperyalist projelerde verilecek kanlı rollerin konuşulacağı bu zirvenin halkımız için bir zillet olduğu belirtildi. İsrail'in emperyalizmden, emperyalizmin de NATO'dan ayrı düşünülemeyeceğinin vurgulandığı açıkla-

mada, NATO'nun Türkiye'de ve dünyada işlediği suçlar sıralandı ve istibdad rejiminin, bugün NATO'ya ev sahipliği yapmaktan, NATO'da daha fazla görev almaktan ve eli kanlı Trump'ı ağırlamaktan utanmadığı, bu yüzden de bu zilletten kurtulmanın yolunun istibdad rejiminden kurtulmaktan geçtiğinin altı çizildi.

Yine açıklamada, bunu yapacak gücün de, kendine istibdadın karşısındaymış süsü veren, ama emperyalizmle bağlarını koparmayan AKP ve MHP ile emper-

yalizme hizmette yarışa giren düzen muhalefetine değil; grev yasaklarını çöpe atan, fabrikalarını ve madenlerini işgal eden, zamanında 6. Filoyu denize döken, ODTÜ'de Komer'in arabasını yakan bu memleketin %99'unda, yani işçilerinde, emekçilerinde ve onların örgütlü mücadelesinde aranması gerektiği söylendi.

Devrimci İşçi Partisi Sivas'ın hesabını sormak için katliamın faili NATO'ya karşı emekçi halkı mücadeleye çağırdı!

2 Temmuz 1993'te Sivas Madımak Otel'i'nde 35 canımızı bizden koparan katliam, polisin ve askerin saatlerce müdahale etmemesiyle tarihe "devletlû" bir katliam olarak kazınmıştır. Madımak Otel'i'nde bir grup faşistin ve siyasal İslamcının yaktığı ateşin arkasında kontrgeril-ladan düzen siyasetçilerine uzanan kirli bir ekip çalışması ve bu ekibin koordinasyonunu sağlayan suç örgütü NATO vardır! Maraş, Çorum ve Malatya'da olduğu gibi, Sivas'ta da kitleleri mezhepçi önyargılarla galeyana getiren senaryolar, doğrudan Brüksel'deki NATO karargahına bağlı çalışan kontrgerilla tarafından sahneye konmuştur. 12 Eylül darbesinin taşlarını döşeyen bu mekanizma, 1993 yılında da ayağa kalkan işçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelesinin önünü kesmek için devreye girmiştir. Tüm burjuva partilerinin katliam karşısında üç maymunu oynaması, hepsinin birer NATO partisi olmasının sonucudur. Epstein koalisyonu toplantı yapacak diye Ankara'da NATO rejimi kurulmuşken, emekçi halkın kanlısı kontrgerillanın terörist yüzünü açığa çıkarmak boynumuzun borcudur!

Devrimci İşçi Partisi olarak, 2 Temmuz günü katliamcı düzenden hesap sormak ve katillerin arkasındaki esas sorumlu NATO'yu teşhir etmek için iki ayrı yerde eylem ve toplantı düzenledik.

İzmir, Gökdere:

İstanbul, İkitelli:

"NATO Sivas'ın katili emekçi halkın kanlısıdır" pankartımızla yürüdük. DİP İkitelli Bürosu'ndan İkitelli Cemevi'ndeki toplanma alanına sloganlarımızı en gür şekilde atarak katıldık ve ardından İkitelli hal-

kının oluşturduğu kortejle Ali İsmail Korkmaz Parkı'na yürüdük. Devrimci İşçi Partisi'nin "Sivas devletlû bir katliamdır! Faili emekçi halkın kanlısı NATO kontrgerillasıdır!" başlıklı bildiri halktan yoğun ilgi gördü.

Madımak katliamını unutmamak ve katliamcı düzenden hesap sormak için Gökdere'de köy kahvesinde emekçilerle, emekçi kadınlarla bir araya geldik. Saygı duruşunun ardından, yoldaşlarımızın konuşmalarıyla Madımak'ta yakılan ateşin arkasındaki NATO beslemesi kontrgerillayı teşhir ettik. Her renkten düzen partisinin katliamdaki ve yargılamalar zaman aşımına uğrarken sergiledikleri rollerini an-

lattık. Ankara'da toplanmaya hazırlanan suç örgütü NATO'nun terörist yüzünü, katliamın yıldönümünde emekçi halkımıza bir kez daha hatırlattık.

Sivas'ı unutmamak, unutturmayacağız! Tüm katliamların hesabını sormak, halkların katili kontrgerillayı dağıtmak, NATO'dan çıkmak ve NATO'yu yıkmak için emekçi halkı örgütlemeye ve mücadele etmeye devam edeceğiz!

NATO rejiminin zilletini unutmama unutturma!

NATO zirvesinden haftalar öncesinde Ankara'da ilan edilen fiili OHAL rejimi, NATO karşıtlarına yönelik gözaltı ve tutuklama dalgasıyla tüm ülkeye yayıldı. Bugün de NATO zirvesinin başlamasına paralel olarak Ankara sokakları yine polis ablukasına alınmış durumda. Sayısı yüzleri aşan gözaltılar arasında okurlarımızın mücadele alanlarından yakından tanıdığı Temel Demirel ve Sibel Özbudun gibi sosyalist aydınlardan, İslami

direnış geleneğinden, Filistin davasında ve anti-emperyalist mücadelede omuz omuza olduğumuz Eğitim İlke-Sen Genel Başkanı Ahmet Örs gibi hocalarımız da bulunuyor. Hangi gelenekten olursa olsun NATO zilletini reddetmekte buluşan ve istibdadın gadrine uğrayan tüm anti-emperyalistler bu halkın onurudur. Derhâl serbest bırakılmalarını talep ediyoruz. Tekrar mücadele alanlarında buluşmayı bekliyoruz.

Halkımız dün 6. Filo gemilerini bugün NATO uçaklarını kible belleyenleri unutmayacak!

İstibdadın tüm ülkeye dayattığı NATO rejimi sadece halka yönelik uyguladığı baskıyla, başkenti adeta hayalet şehre çeviren ablukasıyla değil aynı zamanda soykırım faillerini, savaş suçlularını, Epstein çetesinin kodamanlarını ağırlayış tarzıyla da bu halka zilleti yaşıyor. Geçmişte 6. Filo'nun savaş gemileri Boğaz'a demirlediğinde

devrimciler Amerikan askerlerini denize dökerken, o gemileri kible belleyen işbirlikçileri bu halk asla unutmadı. Bugün de NATO liderleri için Etimesgut'ta özel havalimanı tahsis ederek savaş suçlularını otellerine taşıyacak yolları halktan arındıranlar, Epstein çetesinin önüne adeta kilometrelerce kırmızı halı serenler farklı bir şey yapmıyor. Bu halk dün 6. Filo savaş gemilerini olduğu gibi bugün NATO'nun savaş suçlularını taşıyan uçaklarını kible belleyenleri de asla unutmayacak.

Emperyalizme karşı yükselen ses ve NATO zirvesinden çıkan ders: Emperyalizmi yenmek için işçiler birleşin!

Günlerdir NATO'ya karşı Türkiye'nin dört bir yanında protestolar yapılıyor. Meydanlarda eylemlere katılan azınlık, evlerinde halka yaşatılan zilleti görerek öfkelenen milyonların sesi oldu. Eğer işçi sınıfı bir genel grevle ayağa kalkabilse ve emekçi halk bu ayağa kalkışın etrafında kenetlenerek seferber olabilse, NATO'cular Ankara'yı abluka altına alırken tüm halk da NATO'cuları abluka altına almış olacaktı. Tüm baskılara rağmen meydanlardan yükselen,

bu halkın zilleti reddeden sesidir. Savaş suçlularının her şeye rağmen toplanarak dünya halklarının ve bizlerin başına öcekleri çorapları, yeni kanlı planlarını tartışmalarını engelleyememiş olmamız da geleceğe yönelik çıkarttığımız dersimizdir.

Sana bu zilleti yaşatanları unutmama unutturma! Emperyalist zilleti emekçi halkını örgütlü mücadelesi yenecek!

Bu süreçte emekçi halkımız, karşısında emperyalist ve Siyonist soykırım ve terör şebekesine hizmet etmek için halkını aşağılayan bir iktidar görmüştür. Unutmamalıdır! Bu süreçte halkımız güya bu iktidara karşı çıkarken, aynı emperyalist ve Siyonist şebekeye "demokrasi mücadelemiz NATO'nun stratejik güvenliğinin kopmaz parçasıdır" diye dilekçeler yazan düzen muhalefetini görmüştür. Unutmamalıdır! Düzen siyasetinden kopmanın, vicdanında emperyalist zilleti reddeden halkımızı düzen siyasetinden bağımsız bir sınıf siyasetiyle istibdadın karşısında birleştirmenin zamanıdır. Hürriyet işçilerle gelecek! Emperyalist zilleti emekçi halkını örgütlü mücadelesi yenecek!

Dünyanın dört bir yanından anti-emperyalistler Anti-NATO Konferansı'nda buluştu

4 Temmuz 2026 tarihinde, Hristo Rakovski Uluslararası Sosyalist Merkezi ve RedMed internet ağı tarafından çevrimiçi olarak düzenlenen Anti-NATO Konferansı, beş kıtadan ve 22 ülkeden konuşmacıların katılımıyla gerçekleşti. Yedi oturum halinde gerçekleşen ve yaklaşık 10 saat süren konferans, 7-8 Temmuz'da Ankara'da toplanan emperyalizme, Siyonizme ve NATO'ya karşı tereddütlüz ve ikirciksiz biçimde mücadele etme kararlılığındaki uluslararası güçleri yan yana getirme yolunda önemli bir adım teşkil ediyor.

100 yaşındaki Sovyet komünist onur konuğu, NATO'yu yıkmak için mücadele çağrısı

Konferansın açılış oturumu, emektar Sovyet komünisti ve Nâzım Hikmet'in mektup arkadaşı Yosif Grigoroviç Abramson'a saygı oturumu olarak düzenlendi. Hâlâ Rusya Komünistleri Partisi (RKP) militanı ve Merkez Komitesi üyesi olan Abramson, yüz yıllık mücadelesinden damıtarak getirdiği kararlılığı konferansa taşıdı.

Bu özel saygı oturumunun ardından, “Günümüzde dünya, NATO'nun rolü, proletarya ve ezilen ulusların yanıtı” başlıklı ilk oturuma geçildi. Dünyaca ünlü Marksist iktisatçı Michael Roberts, oturumun ilk konuşmasını yaptı. Ardından konferansın örgütleyicilerinden Hristo Rakovski Uluslararası Sosyalist Merkezi ve Yunanistan'dan İşçilerin Devrimci Partisi (EEK) adına, partinin Genel Sekreteri Savaş Mihail Matsas ve diğer örgütleyici kurumlar olan RedMed internet ağı ve Devrimci İşçi Partisi adına DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek söz aldı.

Sovyet dünyasının komünistleri Anti-NATO Konferansı'nda buluştu

“Avrasya'nın geleceği” başlığını taşıyan ikinci oturumda Rusya ve Ukrayna'dan beş ayrı örgüt temsil edildi ve altı farklı konuşmacı söz aldı. Rusya'dan Birleşik Komünist Partisi (OKP), Rusya Komünist İşçi Partisi (RKRP), Marksist Örgütler Birliği ve Sovyetler Birliği Derneği adına konuşmalar yapıldı.

Batı Asya ve Kuzey Afrika devrimcileri NATO'ya karşı mücadele için yan yana

Konferansın en dikkat çekici kısımlarından biri, Batı Asya üzerine olan oturumdur. Oturumun açılış konuşmasını ise özel konuşmacılardan Tricontinental Enstitüsü Direktörü Hindistanlı Vijay Prashad yaptı.

Batı Asya adına ilk sözü, Filistin bayrağının kızılı, yani Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) adına Heysem Abdu aldı. FHKC Merkez Komitesi üyesi ve Lübnan sorumlusu Abdu, “Bizler ölmeye sevdalı olduğumuzdan değil, haysiyetli bir yaşama bağlı olduğumuz için direnmeyi seçtik” dedi ve Filistin'in dostlarının gözyaşlarına değil, net siyasi pozisyonlara ihtiyaç duyduğunu belirtti. Abdu'nun ardından, Batı Asya'nın bir başka büyük sosyalist geleneğini temsilen, Lübnanlı komünistler Lübnan'dan toplantiya bağlandı.

Bu oturumda Emperyalizme ve Siyo-

nizme karşı Filistin Dostları adına konuşan platformun sözcüsü Kutlu Dâne, zengin görseller eşliğinde Türkiye'de Filistin davası ile dayanışmak için yürüttükleri kampanyaları anlattı. Filistin'le dayanışma kampanyalarını Balkanlar'da sürdüren Romanya'dan EL-BIT OUT! (ELBIT Defol!) kampanyası ve Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK adına yapılan konuşmalarla oturum sona erdi.

NATO'nun bağrında NATO'ya karşı mücadele

“Faşizm ve militarizm çağında NATO ve Avrupa” başlıklı dördüncü oturum adeta NATO'nun bağrından NATO'ya karşı mücadelenin sesi niteliğindeydi. Fransa'dan Finlandiya'ya, Polonya'dan Arnavutluk'a, Kıbrıs'tan Romanya'ya, Yunanistan'dan Türkiye'ye bir dizi ülkeden konuşmalar yapıldı.

Latin Amerika anti-emperyalizmi de konferansta!

Konferansın beşinci oturumu ise Latin Amerika'ya ayrılmıştı. Oturumun açılış konuşmasını Brezilya'dan Saõ Paulo Üniversitesi tarih profesörü ve Latin Amerika'nın önde gelen Marksist aydınlarından biri olan Osvaldo Coggiola yaptı. Bu oturumda dünya işçi sınıfının göz bebeği gibi koruması gereken, ABD emperyalizminin saldırısı altındaki Küba'dan Comunistas (Komünistler) dışında Venezuela, Arjantin, Brezilya ve Peru'dan çeşitli örgütler ile Latin Amerika'da bir dizi ülkede faaliyet yürüten Dördüncü Enternasyonal'in İnşası İçin İrtibat Komitesi (CERCI) adına konuşmalar yapıldı.

Kapanış Oturumu: NATO'yu yenmek için ileri!

Kapanış oturumunda düzenleyici örgütlerin sözcüleri konferansı değerlendirdiler, ortaya çıkan tablodan hareketle önümüzdeki dönemde neler yapılması gerektiğine ilişkin kanılarını dile getirdiler. Bu oturumda son sözü RedMed adına, başkanı olduğu Devrimci İşçi Partisi namına Sungur Savran aldı. Savran, konferansta varılan konsensüsün çok değerli olduğunu ve NATO, emperyalizm ve Siyonizme karşı bütün kıtalarda tavizsiz bir anti-emperyalist politika temelinde hep birlikte mücadele edilmesi gerektiği konusunda ısrarlı bir yaklaşımla konferans katılımcılarını aktif mücadeleye davet ederek konferansı kapattı.

Levent Dölek

Solu felç eden düzen siyaseti ve NATO'culuk zilleti!

Soykırım failleri ve savaş suçluları NATO zirvesi vesilesiyle Ankara'da toplanırken onlara hak ettikleri gibi bir cevap verebildik mi? Tüm baskılara, yasaklamalara, gözaltılara rağmen protestolar ve eylemler oldu. Peki tüm bunlar emekçi halkın emperyalizme ve Siyonizme karşı öfkesini alanlara taşıyabildi mi? NATO'cuların ve işbirlikçilerin canını acıttı mı? Yeni kanlı planlar tasarlamaktan onları alıkoydu mu? Başta Türkiye'deki iktidar olmak üzere bu planlara ortak olup rol kapmaya çalışanları caydırdı mı? Bu sorulara evet hatta belki cevabını veremiyorsak vicdan rahatlığı ile hayata devam etmek pek devrimci bir tutum olmasa gerek. Peki neden böyle oldu? En önemli sebebi tabii ki istibdadın fiili OHAL ilan ederek hayata geçirdiği NATO rejimiydi. Bu özel rejim Ankara dâhil olmak üzere pek çok ilde NATO'nun protesto edilmesini engelleyemedi ama sonuçta NATO rejimi aşılamadı. Bu özel rejimi aşmak mümkündü ama bunun yolu kurnazca taktiklerden değil doğru bir siyasetten geçiyordu. Başka bir ifadeyle zaafıların kaynağı yanlış siyasettir. Bu meselenin üzerinde durmamız gerekiyor. Emperyalizmin ve istibdadın karşısına sembolik değil gerçek bir gücü çıkarmak gerektiği açıktır. Biz bu gücün ancak emekçi halkın seferberliği ile sağlanabileceğini düşünüyoruz. Bu seferberliğin merkezinde de örgütlü işçi sınıfının olması gerektiği açıktır.

Devrimci İşçi Partisi'nin “NATO'ya Karşı Genel Greve!” çağrısı bu gerçekliğin üzerine inşa edilen bir çağrıdır. Bu çağrının doğru ve gerçekçi olduğunu öncü işçilerden aldığımız karşılıktan net bir şekilde görmek mümkündür. Bu karşılık mücadeleciler sendikacılarda da vardı. Eğer böyle bir genel grev örgütlenebilse, emekçi halkın bu mücadele etrafında çok daha geniş bir seferberlik içine girmesi mümkündür. Ankara'yı kuşatan istibdadı tüm Türkiye'den kuşatabilirdik. O zaman soykırım failleri ve savaş suçluları karşılarında el pençe duran işbirlikçi burjuvaları değil bu memleketin emekçi halkını bulacaklardı. Gel gelelim bu çağrı sendikal hareketin üst kademelerine doğru gittikçe bilhassa da konfederasyon düzeyinde tamamen göz ardı edildi. Sosyalist sol ise sınıftan kopukluğunun bir neticesi olarak böyle bir yöneliş gündemine dahi almadı. Sınıf içinde mevzilenmeyi stratejik bir görev olarak benimsememize ve öncelik verip tüm enerjimizi bu alana yöneltmemize rağmen, öncü işçilerde ciddi bir karşılık bulmamıza rağmen bir genel grev örgütlemek başka bir düzeyin işidir ve tek başımıza böyle bir görevi üstlenecek güçten çok uzak olduğumuzu biliyoruz. Sosyalist hareketle hep birlikte bunu başaramasak bile önemli bir gücü açığa çıkartabilirdik. Oysa sosyalist hareket uzun süredir sınıf mücadelesinde değil düzen siyasetinin gündemlerinde birleşiyor. Bu mücadele yöntemlerine de yansıyor. İşgal, grev, direniş, genel grev yerine basın açıklaması, yürüyüş, miting tarzı öne çıkıyor.

Buradaki zaafın sebebi siyasidir. Bu siyasetin adını net şekilde koymazsak tek bir arpa boyu dahi yol alamayız. O yüzden eğip bükmeden söylemek zorundayız. Solu ve işçi hareketini felç eden siyasetin adı düzen siyasetidir. İşçi hareketindeki felç halinin sebebi kaba bir bürokratizm olarak görülemez. DİSK'in CHP'ye, Türk-İş ve Hak-İş'in AKP'ye yani adlı adınca NATO'cu partilere angajmanıdır işçi hareketini emperyalizme karşı çolak bırakan. Kürt hareketinin emperyalizmin himayesinde bir “petrol açılımı” olan “terörsüz Türkiye” sürecine angajmanı da bu tabloyu tamamlamaktadır. Düzen siyasetinin soldaki yansıması sınıfın gücüne güvensizliktir. Gücü burjuvazinin güya demokrat kanatlarında bulmaya çalışan köklere çok eskilere giden köhnemiş bir solculuktur bu. NATO zirvesinin öncesindeki aylar hatta genişletelim son yıllar boyunca sosyalist sol, tüm enerjisini nerede harcadı? Nereye odaklandı? CHP! Sadece Özgür Özel'in mitingleri sosyalist solun bayraklarıyla donatılmadı, İstanbul İl Örgütü'nden Genel Merkez binasına sosyalist partilerin gençliği CHP'nin bir kanadının yanında en ön safta kavgaya koştu. Peki NATO gündemi gelip çatığında solun özgürlükler mücadelesinde merkezi rol biçtiği CHP ne yaptı? NATO'ya koştu! Özgür Özel ve Ekrem İmamoğlu istibdad ile kavgalarında (ki bu kavgada gadre ve haksızlığa uğramışlardır) yüzünü kendilerini cansiperane savunan sosyalistlere mi çevirdi? Hayır. Sosyalistler onlarla yüzlerle gözaltına alınırken sırtlarını döndüler, gözlerini ve kulaklarını kapattılar. İstibdada karşı emperyalist dergilere dilekçeler döşendiler. Bizim mücadelemiz NATO'nun stratejik güvenliğinin parçasıdır dediler.

Evet kardeşler! Evet dostlar! Evet yoldaşlar! Peşinden gittiğiniz CHP, doldurduğunuz miting alanlarını hatta en ön safta istibdad rejimiyle çarpıştığınız kavgaları NATO'nun stratejik güvenliğinin bir parçası olarak pazarlamıştır. Sosyalist sol istibdada karşı CHP'den güç devşirmeye çalışırken, CHP sosyalist solun sokaktaki militan gücünü emperyalizme kendi gücü olarak devşirmeye kalkmıştır. Daha vahimini söyleyelim mi? Bu gerçek apaçık olduğu halde sosyalist soldan CHP'ye, Özgür Özel'e, Ekrem İmamoğlu'na tek bir sitem dahi gelmedi! Şimdi korkarız ki memleketin gündemi tekrar CHP içindeki kriz, İmamoğlu davası ve petrol açılımı etrafında yoğunlaşmaya başlayınca her şey eski haline dönecek. Özgür Özeller NATO için sırt döndüğü solcuların tekrar elinden tutup yanına alacak. Kürt hareketi yine açılım işlerine odaklanarak düzen siyasetinin esas NATO'cu kanadı olan iktidarla yürüttüğü sürece yoğunlaşacak.

Eğri oturalım doğru konuşalım. Yanlış siyasetin adı NATO'culuktur! Düzen siyaseti bu ülkedeki anti-emperyalist ve anti-Siyonist geleneğin ana taşıyıcısı olan sosyalist solu NATO'cuların yanına getirmiştir. Çözüm sınıf siyasetindedir. En sert anti-emperyalist söylemlere sahip olanların bile eyleminin NATO'cular tarafından devşirilebilmesinin sebebi işçi sınıfına olan güvensizliktir. Sosyalist siyasetin sınıfısal olarak modern küçük burjuvazinin kaypaklığına teslim olmasıdır. Vicdanımız hiç rahat değil. Suçu dışımızdaki sola atarak işin içinden sıyrılmak niyetinde de değiliz. Sınıf içinde daha fazla örgütlenmeliyiz. Çok ama çok eksikiz. Ne kadar eleştirek de sosyalist sola sırtımızı dönmeyeceğiz, bağımsız bir sosyalist odak için mücadeleye devam edeceğiz. Ülkedeki NATO zilletini reddetmek için soldaki ve işçi hareketindeki NATO'culuk zilletini de reddetmek zorundayız!

Sungur Savran

Küba'da kapitalizmin şakşakçıları

Stalin sonrası dönemin Stalinistlerinin çok temel bir özelliği var. Bizim “işçi devleti” olarak nitelediğimiz, kendilerinin “sosyalist”, “komünist”, “halk demokrasisi” ve çeşitli başka adlarla andıkları sosyalizmin inşası süreci yaşayan ülkelerin yaşaması, ayakta kalması için parmaklarını kıpırdatmıyorlar.

Bunu okuyanlar arasında Stalinistlerin biz devrimci Marksistlere ta en başından beri nasıl saldırdığını bilenler için burada az bir ironi yatmıyor. Stalin yanlıları bizi her zaman “Sovyetler Birliği’ne düşman olmakla” suçlamışlardır. 20. yüzyıl tarihinin *en büyük yalanıdır* bu. Ağız dolusu, hem de küfür eder gibi söylenmiştir. Oysa Trotskiy’in bütün faaliyeti bürokrasinin devrilmesi ama Sovyetler Birliği’nin muhafaza edilmesi, hayır daha ilerisi, üzerine titrenmesi üzerine kurulmuştur. Bize kalırsa Trotskiy’in vasiyetnamesi olarak nitelenmesi gereken *Marksizmi Savunurken* başlıklı kitabında toplanmış olan yazılarından birinde yer alan şu cümle yalanın ne kadar kuyruklu olduğunu bütün açıklığıyla ortaya koyuyor:

“Bizim için Sovyet bürokrasisini devirme sorununun, SSCB’deki üretim araçlarında devlet mülkiyetini koruma sorununa tabi olduğunu; bizim için SSCB’deki üretim araçlarını koruma sorununun dünya proleter devrimi sorununa tabi olduğunu bir an için bile gözden kaçırmamalıyız.”

Okumayı bilen, burada, bürokrasiyi devirme mücadelesi devlet mülkiyetini, yani işçi sınıfının Sovyet devletindeki kazanımlarının çekirdeğini tehlikeye atacaksa Trotskiy’in buna “hayır” dediğini anlar. Zaten Trotskiy Sovyetler Birliği’ni korumak amacıyla bürokrasiyle birleşik cephe yapılacağını bile yazmıştır.

Son dönemde Küba hakkında on gün içinde dört yazı yayınladık. Çünkü bütün dünyanın sosyalistleri açısından Küba’da işçi devletinin geleceği bugün yakıcı bir sorun halini almış durumda. Ama en sertini, en ısırganını erteledik. O yazı şimdi okumakta olduğunuz yazı. Neden? Çünkü bizim on gün içinde yayınlanan dördüncü yazımız NATO Zirvesi’nin hemen öncesine rastlıyor. Orada durduk. Küba devrimine karşı o andaki görevimizi yapmıştık. Bu elinizdeki polemik yazısını ise NATO Türkiye’ye gelirken yazmak büyük hata olurdu. Terörist örgüt, işçi sınıfının kanlısı, halkların düşmanı NATO Türkiye’deyken en ufak bir tereddüt duymadan NATO karşıtlarının birlikte veya ayrı yürüyerek ama mutlaka aynı düşmana vurmalarının zamanıydı. Şimdi NATO gitti, hesaplaşmanın zamanı geldi.

Trotskiy’i bırakalım, şimdi işçi devletlerinin korunması sorununa tam anlamıyla kayıtsız kalan Stalinist kökenli partilere bakalım. Bundan önceki Küba yazılarımızda 19 Haziran’da Halk İktidarı Meclisi’nden oybirliğiyle geçen 176 önlemin Küba’yı tartışmasız biçimde kapitalizme dönüşün yoluna sokmuş olduğunu ortaya koymuştuk. Okurumuz o yazılardan “Küba’da Sosyalizme 176 Kurşun” başlığını taşıyana bakarsa bu konuda kuşkuyla yer olmadığını görecektir. Ayrıca “Miami, Küba İçin Bir Hong Kong mu?” yazısının da bu kanaati pekiştireceğinden eminiz. Şimdi soru şu: Türkiye sosyalist solunun geçmişte kimi Sovyet bürokrasisinin, kimi Çin bürokrasisinin sözünden çıkmayan hareketlerinin mirasçıları bu konuda ne yazdılar?

Dijital alanda bizden fersah fersah daha becerikli olduklarından bu işi genç yoldaşlarımızdan rica ettik. Araştırdılar. Buldıkları, “hiçbir şey!” olarak özetlenebilir. Sadece TKP’nin *sol Haber*’inde “Küba’dan abluka koşullarında kapsamlı dönüşüm hamlesi” başlıklı, 176 önlem programını utanıp sıkılmasa iyice övecek bir “tarafsız” görünümlü yazı bulunabilmiş. Bir de Sol Parti’nin gazetesi *BirGün*’de Küba’nın “ABD ablukasına karşı sermayeye açılacağı” yazılmış. Yoldaşlarımız *sol*’dan farklı olarak *BirGün*’ün hiç olmazsa bunu yazabildiğini vurguluyor. Çin Stalinizminin baş temsilcisi Aydınlık ise şöyle bir başlık atmış: “Küba’dan ekonomiyi canlandıracak tarihi reform hamlesi”. Bu araştırma 19 Haziran’dan en az bir hafta sonra yapılıyor. Hepsı bu üç yazı. TİP’ten, TKH’dan, EMEP’ten, *Evrensel* gazetesinden tık yok. (Atladığımız bir şey, haksızlık ettiğimiz bir parti ya da gazete ya da yazar varsa onlardan peşinen özür dileriz. 28-29 Haziran’daki durumu biz böyle saptayabildik.)

Şimdi kendi kendinize sorun: Yıllarca, sosyalizmi inatla savunduğu için hepimizin göklere çıkardığımız bir ülkenin devleti kapitalizmin önünü açıyor. İster ablukadan, ister kendi ayrıcalıklı bürokrasisinin işine geldiği için. (Biz ikinci şıkkın doğru olduğunu da gösterdik. Zaten Küba cumhurbaşkanı da bizi doğruladı, “biz bunları 2011’den beri tartışıyorduk, bugüne kismetmiş” gibi bir açıklama yaptı.) Şu veya bu nedenle sosyalist bir ülke kapitalizm yoluna girince siz bunu vurgulamazsanız, her şeye rağmen eleştirmedeniz, başka bir yol göstermezseniz, siz kapitalist restorasyonu destekliyorsunuz demektir. İşçi devletini savunuyorsunuz demektir. Hatta TİP’in, TKH’nin ve EMEP’in yaptığı gibi susarak ya da TKP’nin ve Aydınlık’ın yaptığı gibi hakkında yazdığınız halde işin esasını saklayarak, kapitalizmi destekliyorsunuz, işçi devletine düşmanlık ediyorsunuz demektir. Ondan sonra Küba devletinin elçisiyle 23 Nisan tarzı küçük bayraklar sallayarak sosyalizmle dayanışma gösterileri yapmayın!

Bunu ilk defa da yapmıyorlar. Gorbaçov’u 1980’li yılların ikinci yarısında neredeyse hepsi destekledi! Sonra Yeltsin başa geldi, onlar da evlerine ve partilerine döndüler, sustular, hiçbir şey olmamış gibi davrandılar.

Biz ise, Sovyetler Birliği’nin kararlı düşmanı olarak, 1987’den itibaren Sovyetler Birliği’nde bürokrasinin kapitalizme dönüş programına karşı *cepheden savaşa açtık*. Bulduğumuz bütün ülkelerde, bildiğimiz bütün dillerde. Tabii en başta en önemlisi ile: Marksizmin diliyle!

TTB seçiminde hekim emeği ve halkın sağlık hakkı mücadelesi kazandı

Türk Tabipleri Birliği’nin (TTB) seçimli kongresi 26-28 Haziran’da Ankara’da yapıldı. Seçimde Etkin Demokratik TTB Grubu, TTB Merkez Konseyi’nde 8’e 3 çoğunluğu elde etti. Seçim sonrasında Tabip Odaları İnisyatifi’nden seçilen üyelerin istifasıyla Merkez Konseyi’nin tamamı Etkin Demokratik TTB listesinden seçilen üyelerden oluştu.

Sağlık hizmetlerinin piyasaya açıldığı, özel hastane sermayesinin palazlandırıldığı, hekimlerin ve sağlık emekçilerinin ağır çalışma koşullarına mahkûm edildiği bir dönemde bu sonuç özel önem taşıyor.

Genel Kurul’da sağlıktaki yıkıma, Siyonist soykırıma ve NATO’ya karşı mücadele vurgusu

Kongrede hekimlerin çalışma koşulları, sağlık hizmetlerinin piyasalaşması ve özelleştirilmesi ile Sağlıkta Dönüşüm Programı’nın yarattığı tahribat öne çıkan başlıklar oldu. Kongrenin hemen ardından Ankara’da yapılacak NATO Zirvesi dolayısıyla NATO karşıtı söylemler de kürsüden dillendirildi.

Dr. Ertuğrul Oruç, Genel Kurul kürsüsünden yaptığı konuşmada, NATO Zirvesi’ni protesto ettikleri için gözaltına alınan ve tutuklananlarla dayanışma duygularını ifade etti. Oruç, özel sağlık sermayesinin artan ağırlığına dikkat çekerek patronların örgütlülüğüne karşı hekimlerin de TTB’de ve sendikalarda örgütlenmesinin önemini vurguladı. Konuşmasını “Patronların OHSAD’ı varsa hekimlerin TTB’si var” sözleriyle bitirdi.

İstanbul Tabip Odası’nın Filistin’deki Siyonist soykırıma karşı önceki dönemde çalışma grubu aracılığıyla aldığı aktif tutum, Genel Kurul’da sunulan önergeler ve TTB’ye yeni dönem için verilen görevler üzerinden anti-emperyalist ve anti-Siyonist hattın güçlenmesine katkı sundu.

Seçimde dört liste yarıştı

28 Haziran’da yapılan seçimlerde Etkin Demokratik TTB, Tabip Odaları İni-

siyatifi, Çağdaş Hekimlik ve Türk Hekimleri Birliği listeleri yarıştı. 65 tabip odasından gelen 496 delegenin 466’sı oy kullandı. 11 kişilik TTB Merkez Konseyi’ne Etkin Demokratik TTB’den sekiz, Tabip Odaları İnisyatifi’nden üç isim seçildi.

Seçim öncesinde Etkin Demokratik TTB ile Tabip Odaları İnisyatifi’nin ortak listeye seçime girme olasılığı gündeme gelmiş ancak ittifak gerçekleşmemişti. Seçim sonucu Merkez Konseyi’nde iki grubun birlikte yer alacağı bir tablo ortaya çıkmasına rağmen, Tabip Odaları İnisyatifi’nden seçilen üyelerin istifası bu zeminin işletilememesi bakımından olumsuz bir örnek oluşturdu. Gelecekte birlikte çalışabilmenin koşullarının, hekim emeğini ve halkın sağlık hakkını merkeze alan bir program temelinde kurulması gerekiyor.

Yeni Merkez Konseyi görevine başladı

Merkez Konseyi’nin kendi arasında yaptığı görev dağılımında TTB Başkanlığına Dr. Pınar Saip, İkinci Başkanlığa Dr. Ayşe Gültekin, Genel Sekreterliğe Dr. Ali Karakoç, Muhasip Üyelğe Dr. İrem Yıldız, Veznedar Üyelğe ise Dr. Ertuğrul Oruç seçildi.

Hekimin emeği ve halkın sağlığı için TTB

Etkin Demokratik TTB’nin seçim sürecinde öne çıkardığı hat, yeni dönemin mücadele başlıklarını da özetliyor. Yeni Merkez Konseyi’nin önünde beş dakikaya sıkıştırılan muayeneler, randevu (MHRS) kuyrukları, sağlıkta piyasalaşma ve özelleşme, güvencesiz ve ağır çalışma koşulları gibi başlıklar bulunuyor.

Seçim sonucu, sağlığın piyasalaştırılmasına, hekim emeğinin değersizleştirilmesine, özel hastane sermayesinin kâr düzenine ve istibdadın meslek örgütlerini etkisizleştirme girişimlerine karşı TTB’nin hekim emeğini halkın sağlık hakkından ayırmayan bağımsız, demokratik ve mücadeleci çizgisinin yeni dönemde de güçlenerek süreceğini gösteriyor.

Balkanlar

Arnavutluk, zillate karşı ayakta

Arnavutluk'ta 23 Mayıs günü küçük çaplı ama militan eylemlerle başlayan halk isyanı, Haziran ayında kitleselliğe büründü ve kesintisiz bir biçimde devam ediyor. Eylemler mevcut iktidarı tamamen hedefe koyan bir siyasal hatta geçse de, başlangıçta koruma altındaki doğal yaşam alanı olan bir Sazan adasının Trump'ın damadı Jared Kushner'a aşırı lüks bir tatil merkezi yapması için satılmasına karşı çıkmak için başladı. Mevcut hükümet bu satışın arkasında durup ülkenin böyle projeler sayesinde büyüyeceğini ve Avrupa Birliği'ne hazır hale geleceğini savunuyor.

Jared Kushner bu ada ile ilgili projesini anlatırken "benim gibi en zengin tabakadan insanlara hitap edecek bir tatil adası hayal

ediyorum" diyor ve bunun normal bir insanın kulağına nasıl geldiğini fark etmiyor ya da umursamıyor. Epstein adası ve bunun çevresinde yaşananlar hafızalarda hâlâ taze iken ve bu konuda gösteriş için dahi olsa bir yargılama yapılmamışken, ABD ve Avrupa halklarının bu konudaki tepkisi ortada iken, Kushner ve şürekasının yüzölçümünü anlamak çok güç. Böylesine rezil bir girişimin ortaya çıkmasının üstüne Arnavutluk halkının ayağa kalkmasını anlamak ise kolay.

Arnavutluk'un başkenti Tiran'da haftalardır süren kitlesel eylemlere on binlerce kişi katılıyor. Sazan adasının sembollerinden biri olan alı turna kuşu (flamingo) eylemlerin sembolü haline geldi. Eylemlere katılım da

artma eğiliminde. 2,5 milyonluk ülkede çok büyük bir kitlesellik anlamına gelen bu sayı, siyasi partilerin bu eylemlerle ilgili tutumu ele alındığından daha da şaşırtıcı. Ülkede iktidarda olan emperyalizmin işbirlikçisi "merkez sol" zaten bu eylemlere karşı, ama bu partinin büyük rakibi olan en az diğerleri kadar emperyalizm işbirlikçisi merkez sağ partisi de Jared Kushner'ın projesini destekliyor! Yani, mecliste ülkenin %85'ini temsil eden siyasetçiler, adayı "Epstein sınıfına" satma taraftarı, ama halk ayakta! Ama bu işe destek verenler sadece ülke içindeki düzen siyasetçileri değil, çünkü bu satışı ve projeyi kolaylaştırmak ve belki de gizlemek için kullanılan paravan şirket Hollanda'da kayıtlı! Başbakan bu protestola-

rı "dış güçlere" bağlayıp, "İsrail düşmanlarının oyunu" derken bir yandan da bu projeden nemalanacak müteahhitler arasında İsrail ve Türkiye'den gelenlerin de olacağını müjdeliyor.

İşte sınıf mücadelesi! Bir yanda Arnavutluk, Avrupa ve ABD'nin yozlaşmış burjuvazisinin destekle-

diği ve yürüttüğü yeni bir Epstein adası projesi, diğer yanda bu zillate karşı ayaklanan ve hiçbir düzen partisi tarafından temsil edilmeyen kitleler. Öyle görünüyor ki ya birleşir, örgütlenir ve bu pisliliği yüzünden sileriz ya da dünyanın dört bir tarafı Epstein koalisyonunun adaları ile dolar.

Latin Amerika

Bolivya'da halk ile patron rejimi hesaplaşmaya devam ediyor

Okurlarımız, Bolivya'da yok-sul köylülerin ve yerli halkların (ki bunlar Bolivya'da iç içe geçen kesimler) topraklarını gasp etmenin önünü açan yasa tasarısının kabul edilmesiyle bir halk hareketinin başladığını ve bunun

hızla doğrudan hükümeti hedef alan bir isyana dönüştüğünü hatırlayacaktır. Geçtiğimiz aydan bu yana, bu cephede bir dizi gelişme yaşandı.

Gerçek'in Haziran sayısında ki yazıda, patron dostu Rodrigo

Paz hükümetinin bir yandan isyancılara şirin gözükme için aracı kurumlar oluşturmayı vadedtiğini, öte yandan da eylemleri baskılamak için olağanüstü hâl ilan etmeye giriştiğini yazmıştık. Bu adımlardan ikincisi, 6 Haziran itibarıyla atıldı. OHAL ilânıyla askerler, polise destek olarak barikatlara girdi, buldozerlerin barikatları kaldırıp atmasının önünü açmak için halkı baskı altında tuttu. 100'ü aşkın barikat, bu şekilde ortadan kaldırıldı. Dahası, bu esnada çıkan bir yasayla askere şiddet kullanma yetkisi verildi, faaliyeti ise aksi ispatlanana değin yasal sayıldı. Emekçi halktan birinin devletin askerinin kendisine yasa dışı şiddet uyguladığını devlete şikâyet edip de sonuç alması, tahmin edi-

leceği üzere, neredeyse imkânsız.

İsyanın gerilemesini fırsat bilen patronlar ve onların işbirlikçisi Rodrigo Paz hükümeti, 90 günlük OHAL yasalarını da arkalarına alarak bir dizi emekçi düşmanı yasa hazırladı. "Sınai reform" adı altında çıkarılan bu yasalarla Amerikalı ve Avrupalı tekellerin ülkenin yeraltı zenginliklerini yağmalaması kolaylaşıyor, devlet koruması altındaki döviz kuru uluslararası piyasaya teslim ediliyor. Bu rezil kararı alanlar, isyan sırasında zarara uğrayan ekonominin bir an evvel normale dönmesi için yabancı yatırım gerektiğini, bunun için de bu yatırımcıya güven verilmesi lâzım geldiğini söylüyorlar. OHAL koşullarında küçük köylünün ve yerli halkın toprağını

gasp edip Amerikan sermayesine peşkeş çekmek, ulusal ekonomiyi kurtarma davası sayılıyor. ABD Başkanı faşist Donald Trump'ın eylemlerin en başından itibaren Paz hükümetini desteklemesine şaşmamalı.

Fakat Bolivya halkı henüz son sözünü söylemiş değil. Ülkede çoban ateşleri yanmaya devam ediyor. Örneğin, kendine sosyalist diyen, kendi de yerli halk mensubu eski Devlet Başkanı Evo Morales'in kalesi, halkın çoğunluğunun kakao üreticisi yerlilerden oluştuğu, ülkenin iç kısmındaki Chapare eyaletinde direniş sürüyor. Bu çoban ateşlerinin, yeniden tüm ülkeyi kapsayan bir yangının kıvılcımı haline gelip gelmeyeceğini zaman gösterecek.

Avrupa

Fransa'da sıcak hava dalgasına yanıt grev dalgası!

Patronların dünyanın başına bela ettiği iklim krizi sebebiyle dünya çapındaki iklim felaketleri artıyor. Ülkemizdeki artan orman yangınları bunun bir vechesi. Avrupa'da ise son yıllarda bu iklim krizinin en somut işareti, sıklığı artan sıcak hava dalgaları oldu. Bir dönem istisnai sayılabilecek olan 40 derecenin üstündeki sıcaklıklar, artık her yaz başta Fransa, İspanya ve İtalya olmak üzere Avrupa ülkelerinde alışıldık hale geldi. Bu sıcak hava dalgalarının olumsuz etkisini de, aynı Korona pandemisi sırasında olduğu gibi en başta evinde kalamayanlar, yani işçi sınıfı yaşıyor. İnşaat gibi sektörler başta olmak üzere, sıcak havaya bütün gün yoğun şekilde maruz kalınan sek-

törlerde sağlık riskleri ve dahası ölümler artıyor. Sadece Fransa'da Haziran ayındaki yüksek sıcakklar sebebiyle 2.000'den fazla insanın hayatını kaybettiği tahmin ediliyor. Yani her büyük kriz gibi, iklim krizinin sonuçlarını farklı sınıflar farklı biçimlerde yaşıyor.

Güçlü bir sınıf mücadelesi geleneğine sahip olan Fransa'da işçi sınıfı, son yaşanan sıcak hava dalgasına karşı, biz işçilerin yapabileceklerine dair çok önemli ilk emareler ortaya koydu. Sıcak hava dalgası sürerken, özellikle klimasız sınıflarda 40 derecenin üstündeki havada sınavlara giren öğretmenler, hem kendilerinin hem de öğrencilerinin haklarını savunmak amacıyla greve gitme kararlılıklarını açıkladılar.

Ülkedeki bütün önemli eğitim emekçisi sendikaları grev kararına destek bildirdi. Ardından, Fransa'daki sınıf mücadelelerinin sembol işyerlerinden biri olan, Mulhouse kentindeki Peugeot ve FIAT marka araçların üretildiği Stellantis otomobil fabrikasında CGT sendika konfederasyonunda örgütlü işçiler, sıcak hava dalgasının doruğuna ulaşacağı 23 Haziran'dan 28 Haziran'a kadar greve gideceklerini duyurdular.

Klimalı ofislerindeki patronların ve onların güdümündeki siyasetçilerin buna tepkisi sert oldu. Fransa'nın TÜSİAD'ı olan MEDEF bir açıklama yaparak sıcak hava dalgasının ekonomiyi durdurmak için bir bahane olmayacağını söyledi. Patronların

adamı olan Fransız Çalışma Bakanı Jean-Pierre Farandou da eşine az rastlanır bir arsızlıkla "hava 30 derece olunca Fransa'yı durduramayız" diyerek grev çağrılarına cepheden karşı çıktı. Bizim sınıfımız ile patronlar sınıfının iklim krizi karşısındaki bu farklı tavırları "hepimiz aynı gemideyiz" laflarının iklim krizi karşısında dahi geçerli olmadığını bir kez daha kanıtladı.

Kriz doruğuna ulaşmak üzereyken sıcak hava dalgasının etkisi-

nin azalmaya başlaması, şimdilik daha ciddi bir çatışmayı erteledi. Fakat işçilerin ve patronların ölümcül sıcak hava karşısında almaya başladıkları pozisyonlar, yeni sıcak hava dalgaları geldikçe patlak verecek olan büyük sınıf mücadelelerinin bir işareti.

Zehir zıkkım olsun!

İstibdad rejimi dünyanın en büyük terör örgütünün liderleri için ziyafet sofrası kurdu. İstibdadın medyası ise bu ziyafet sofrasını ballandırarak anlattı. Yok efendim sofrada Anadolu esintileri varmış da Trump en çok dana kaburgayı, Macron ise Urla sakız enginarını sevmiş de... Bu sofrayı kurmak maharet değil, zillettir. O sofrada yenenlere bakanlar ve o ziyafeti çekenlerin Gazze halkını günde bir öğün sadece bir parça ekmek, su ve bulamaç yemeğe mahkûm edenler olduğunu bilenlerin yüreğinden tek bir cümle geçti: Zehir zıkkım olsun!

Yunus Paksoy @yunuspaksoy
BEŞTEPE'DE LİDERLERE SUNULAN MENÜYÜ SİZİNLE PAYLAŞIYORUM:
-BAŞLANGIÇ
Taş Fırın Pide
Trabzon Tereyağı ve Hizan Karakovan Balı ile
Zeytinyağı Sebze Sote
Yanık Denizli Yoğurdu ile
-ARA SİCAK
Kayseri Mantısı
Yanık Denizli Yoğurdu ve Islı Ayaş Salçası ile

ANA YEMEK
Deniz Levreği
Tarama, Urla Sakız Enginarı ve Tokat Yapraklı ile
veya
Ağır Ateşte Pişmiş Dana Kaburga
Yanık Trabzon Tereyağı, Köz Patlıcan ve Kuzugöbeği Mantarlı Fırık Pilavı ile
-TATLI
Sütlü Nuriye
Antep Fıstığı Köpüğü, Maraş Dondurması ve Bergamot ile

Türkiye'nin güvenliği uçak ve füze alıp emperyalizme milyarlarca dolar borçlanarak değil emperyalist zincirleri kırarak sağlanır!

NATO zirvesi için Türkiye'ye gelen ABD Başkanı Trump, Türkiye'nin Rusya'dan S400 hava savunma füzeleri alması dolayısıyla uygulanan yaptırımları kaldırma sinyali verdi. Trump bu bağlamda Türkiye'nin F35 savaş uçaklarını tekrar alabileceğini söyledi. Türkiye daha önce Rusya'dan aldığı S400'ler dolayısıyla F35 üretim programından çıkartılmış ve 1,25 milyar dolar ödediği 8 adet F35 savaş uçağına da ABD tarafından el konmuştu. Ancak ABD'nin bunun karşılığında talepleri olacak. 2,5 milyar dolar ödenecek alınan S400'lerin tamamen devre dışı bırakılması ve BAE gibi üçüncü ülkelere gönderilmesi söz konusu. F35'ler di-

şında Fransız ve Alman yapımı hava savunma sistemlerine de milyarlarca dolar harcanması gündemde. Sonunda dönüp dolayıp yine Amerikan ve NATO eksenine oturmak için ne kadar büyük maliyetler bunlar!

S400-F35 pazarlığında milyarlarca dolar havaya saçıldı! Döndük dolaştık aynı yere vardık!

Eğitimden, sağlıktan, işçinin, memurun, emeklinin maaşından kısılarak yapılan bu harcamaların ardından daha güvende olduk mu? Hayır! Tam tersine! Sadece şunları hatırlamanız yeterli: Türkiye Cumhuriyet tarihi boyunca tek bir defa bombalandı, o da 15 Temmuz'da

oldu. NATO subayı pilotlar, Amerikan yapımı F16 uçaklarla Amerikan üssü İncirlik'ten kalkan tankerlerden havada yakıt alarak meclisi bombaladılar. Yine aynı NATO'cu darbe girişiminde, NATO subayları

Amerikan yapımı helikopterlerle ve Alman yapımı tanklarla sivil halkı vahşice katletti. Ama emperyalistlerin Türkiye'ye diz çöktürmek için kullandığı esas silahı unutmayın: Dolar! Eğer kapitalist hükümetler ve tabii ki

24 yıllık iktidarı boyunca AKP ve Erdoğan Türkiye ekonomisini dolara bağımlı kılmasaydı Trump bir tivitle döviz kurlarını zıplatarak, casusluk gerekçesiyle hapisanede tutulan Rahip Brunson'u saatler içinde çekip alabilir miydi? Oysa Erdoğan "Bu can bu bedende, bu fakir bu görevde olduğu sürece o teröristi (Rahip Brunson) alamazsınız" diyordu. Demek ki esas ekonominin damarlarında dolar zehri aktığı sürece iktidarlar ABD ne derse yapmak zorunda kalıyor-muş! Demek ki Devrimci İşçi Partisi'nin her daim söylediği gibi Türkiye'nin güvenliği füzeler, uçaklar almaktan değil emperyalist zincirleri kırmaktan geçiyormuş!

Temmuz sefaleti: Asgari ücret 28 binde kaldı! Açlık sınırı 35 bini aştı! Memur ve emekli zamları ise mutfaktaki yangına üflemeden farksız!

Yılın ilk yarısı biterken işçiler, emekçiler, emekliler hayat pahalılığı altında iyice ezilmeye başladı. Erdoğan'ın Hazine ve Maliye Bakanı İngiliz Mehmet'e (kendisi resmen Kraliyet ailesine sadakat yemini ederek İngiliz vatandaşı olmuş olduğu için böyle diyoruz!) uygulattığı işçi düşmanı Orta Vadeli Program gereği asgari ücrete zam yapılmadı. Asgari ücret 28 bin lirada çakılı kalırken, Türk-İş'in

açıkladığı rakamlara göre açlık sınırı 35 bin 759 liraya yükseldi. Bekar bir çalışanın yaşam maliyeti 46 bin 284 lira oldu. Dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı ise 116 bin 478 lira oldu.

TÜİK'in Haziran ayı enflasyon rakamını 0,99 ve altı aylık enflasyon oranını da yüzde 17,76 olarak açıklamasıyla (pazarda tezgâha fiyat tabelası koyar gibi!) birlikte kamu emekçileriyle (memurlar,

SSK, Bağ-Kur ve memur emeklilerinin alacağı zam oranı da belli oldu. SSK ve Bağ-Kur emeklileri altı aylık enflasyon olan yüzde 17,76 zam alırken, memurlar ve memur emeklileri yüzde 13,52 ile resmi enflasyonun da altında bir maaş zammı elde edecek. Memur ve memur emeklilerinin daha düşük zam almasının sebebi iktidarın yandaş sendika Memur-Sen'le yaptığı toplu sözleşmeye kamu emekçileri

aleyhine koyduğu maddedeki hesaplama metodundan kaynaklanıyor.

Ancak gerçek enflasyonun TÜİK'in açıkladığı resmi enflasyondan çok daha fazla olduğunu biliyoruz. Çarşıdaki, pazardaki pahalılığı herkes yaşayarak biliyor. Zamlar mutfaktaki yangına üflemeden farksız. Gerçek rakamlar da bu gerçeği ortaya koyuyor. Enflasyon Araştırma Grubunun

açıkladığı Haziran enflasyonu TÜİK'in 0,99'unun iki katından fazla: yüzde 1,94! Maaş ve emekli aylıkları zamlarına esas oluşturan altı aylık enflasyon ise TÜİK'in yüzde 17,76'sına karşılık yüzde 26! Gerçek enflasyonla resmi enflasyon arasındaki fark işçinin, emekçinin, emeklinin cebinden para çalmaktan farksız! TÜİK enflasyon rakamlarını düşük ilan ederek emek hırsızlığına aracılık etmeye devam ediyor.

Hayat pahalılığına ve vergi adaletsizliğine karşı tek yol örgütlü mücadele: Sendikalı ol! Mücadele et! Hak verilmez alınır!

DİSK Araştırma Merkezi (DİSK-AR) işçi sınıfının geçim krizi raporunu yayınladı. Rapor, asgari ücretin alım gücünün yıllar içinde nasıl eridiğini ve asgari ücretin nasıl Türkiye işçi sınıfının adeta genel ücreti haline geldiğini ortaya koyuyor. Türkiye'de asgari ücret ve civarında ücret alan işçiler toplam çalışan sayısının yüzde 35 gibi çok büyük bir kısmını oluşturuyor. Asgari ücrete her sene zam yapılsa da bazı yıllarda bu zam iki defa gerçekleştirilse de asgari ücretin altın karşılığı 2005'ten günümüze 23 Cumhuriyet altını azalmış. Asgari ücret 1974'te kişi başına düşen milli gelirin yüzde 80,6'sı iken 2026'da bu oran yüzde 45,7'ye kadar gerilemiş. Büyümeden payı sermaye kapmış, işçiye ise sefalet kalmış.

DİSK-AR'ın raporu hayat pahalılığının ve geçim sıkıntısı-

nın acil çaresinin ne olduğunu da ortaya koyuyor. Raporun verileri sendikalı işçilerin ortalamada asgari ücretin üç katını ve sendikasıız işçilerin ortalama ücretlerinin de iki katına yakını aldığını gösteriyor. Yani geçim sıkıntısının çözümü patrondan ya da iktidardan zam beklemek değil. Çözüm örgütlü olup "hak verilmez alınır" diyerek iş ve aş için örgütlü mücadele vermekten geçiyor. Sermaye de bunu bildiği için sendikalaşmaya karşı düşmanca yaklaşıyor. Dolayısıyla sendikalı olan ve toplu sözleşme kapsamındaki ücret alan işçilerin oranı yüzde 10'da kalıyor. Bu oranın artması işçi sınıfının kendi içinde ücretleri aşağı çeken rekabetin azalması ve sermayeye karşı rekabet gücünün artması demek.

Gelir adaletsizliğinin önemli bir parçası da vergideki adaletsiz-

lik. Vergi adaletsizliğini yansıtan rakamlar işçilerin yılın üç ayını vergiye çalıştığı gösterirken, emek sömürsüyle milyarlarca lira kâr eden şirketlerin işçilerden daha az vergi ödediklerini gösteriyor. Vergide adaletsizliğe karşı da örgütlü mücadele önemli. Sadece iktidarı sıkıştırmak ve vergi yükünü işçinin sırtından patronun sırtına yüklemek için

mücadele etmek yetmez. Fabrikalarda ve işyerlerinde toplu sözleşmelere vergi yükünü patrona yükleyen maddeleri dayatmak da

son derece önemlidir. Bu konuda birçok fabrikada elde edilen kazanımlar örnek alınmalı ve ileriye taşınmalıdır.

VERGİDE ADALETSİZLİĞİN RESMİ

İŞÇİLER YILIN ÜÇ AYINI VERGİYE ÇALIŞIYOR!

Vergi ve kesinti yükü yıl içinde

%21,6
OCAK

%29,7
ARALIK

2026'da işçinin brüt ücretinin ortalama dörtte birinden fazlası vergi ve kesintilere gitmektedir.

İŞÇİLER YILIN ÜÇ AYINI VERGİ VE KESİNTİLERİ ÖDEMEK İÇİN ÇALIŞMAK ZORUNDA!

Mülkiyet üzerinden alınan vergilerin payı son 11 yılda
%3,7
2014
%1,1
2025

İŞÇİLER ŞİRKETLERDEN FAZLA VERGİ ÖDÜYOR!

Vergi gelirleri içinde

İŞÇİLERİN ÖDEDİĞİ PAY
%19,6

SERMAYENİN ÖDEDİĞİ PAY
%13,1

Türkiye'de işçiler şirketlerden daha fazla vergi veriyor.

Vergi gelirleri içinde işçilerin ödediği pay %19,6 iken sermayenin payı %13,1'dir.